

ADA VINCI-KÓD
SZERZŐJÉNEK ÚJ KÖNYVE

DAN
BROWN

A
TITKOK
TITKA

GABO

**DAN
BROWN**

A
TITKOK
TITKA

GABO

Dan Brown: The Secret of Secrets
First Doubleday hardcover edition 2025

Fordította: Frei-Kovács Judit, Novák Gábor, Szabó Luca

Copyright © 2025 by Dan Brown 2025

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit, Novák Gábor, Szabó Luca, 2025

Hungarian edition © Gabo Kiadó, 2025

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a Gabo Könyvkiadó

Felelős kiadó: Földes Tamás

Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

Borítóterv: Malum Stúdió, Szabó Vince, Manu Städele-Monverde borítóterve alapján

Tördelő: Malum Stúdió

Korrektor: Kótai Katalin

ISBN 978-615-110-042-4

gabo.hu

facebook.com/GABOKIADO

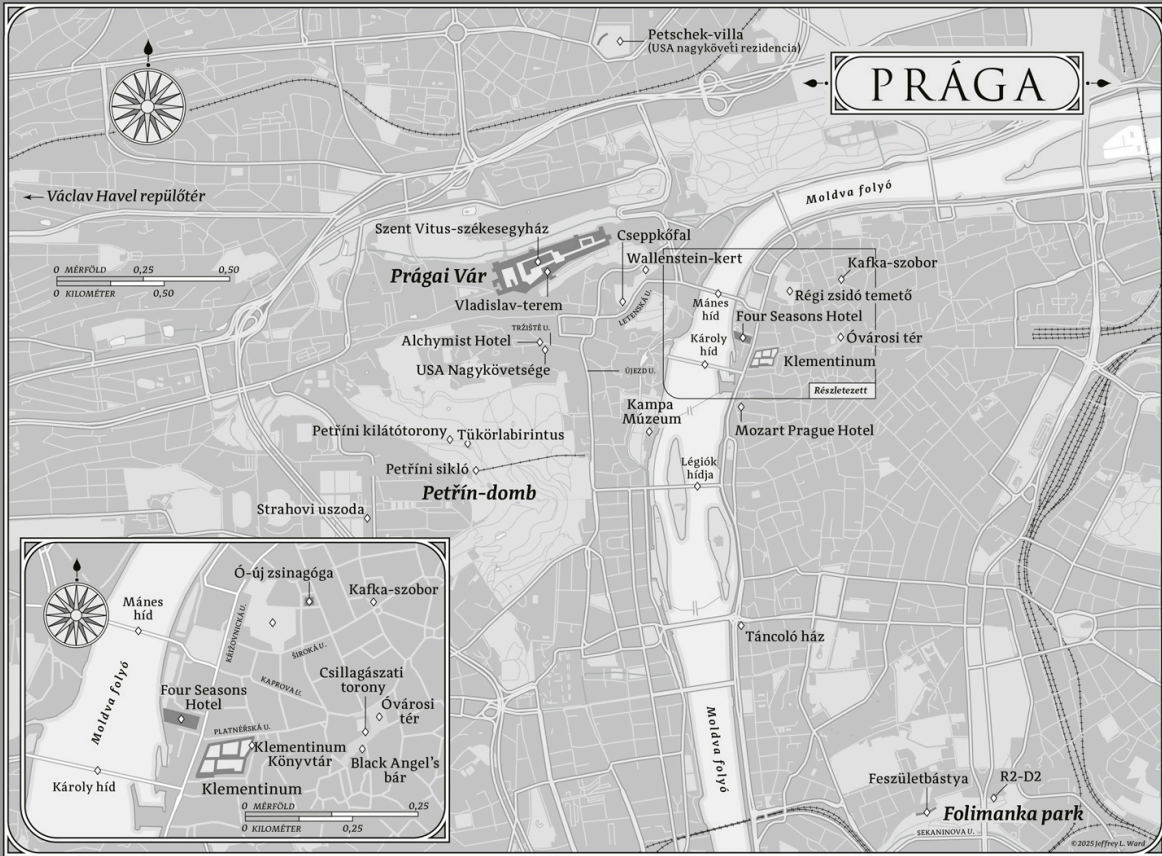
instagram.com/gabo_kiado

A GABO Könyvkiadó könyveinek kizárólagos terjesztője a DiBookSale Zrt.

Elektronikus verzió v1.0

*Szerkesztőmnek és legjobb barátomnak, Jason Kaufmannak,
aki nélkül ezeknek a regényeknek a megírása szinte lehetetlen
lett volna... és sokkal kevésbé szórakoztató.*

Azon a napon, amikor a tudomány elkezd nem fizikai jelenségeket tanulmányozni, egyetlen évtized alatt többet fog fejlődni, mint az előző évszázadok alatt összesen.

NIKOLA TESLA

TÉNYEK:

A regényben szereplő összes műalkotás, ereklye, szimbólum és dokumentum valóban létezik.

Minden kísérlet, technológia és tudományos eredmény a való életből származik.

A regényben szereplő összes szervezet létezik.

PROLÓGUS

Biztosan meghaltam, gondolta a nő.

Magasan a régi város fölött lebegett. Alatta a Szent Vítus-székesegyház kivilágított tornyai pislákoló fények tengerében izzottak. Szemével – ha még volt egyáltalán szeme – megkereste a várdomb lankás oldalát, és tekintetével követte a kanyargós, friss hóleppellel fedett utcák labirintusát egészen a cseh főváros központjáig.

Prága.

Összezavarodva próbálta értelmezni saját helyzetét.

Idegkutató vagyok, nyugtatta magát. Nem ment el az eszem.

Úgy döntött, a második állítás megkérdőjelezhető.

Az egyetlen dolog, amit dr. Brigita Gessner abban a pillanatban biztosan tudott, az volt, hogy valahol szülővárosa, Prága felett lebeg. A teste nem volt ott vele. Nem rendelkezett tömeggel és formával. És mégis, a többi része, a valódi lénye – az esszenciája, a tudata – épnek és ébernek tűnt, ahogy lassan sodródott a levegőben a Moldva folyó felé.

Gessner nem emlékezett semmire a közelmúltból, csak a fizikai fájdalom halvány érzésére, de a teste most mintha csak abból a levegőből állt volna, amiben úszott. Az érzés nem hasonlított semmire, amit korábban megtapasztalt. Minden intellektuális ösztöne ellenére csak egyetlen magyarázatot talált.

Meghaltam. Ez a túlvilág.

Ahogy körvonalazódott az elmélet, azonnal el is vetette mint abszurditást.

A túlvilág egy közös téveszme... amit azért találtak ki, hogy elviselhetővé tegyék a valódi életünket.

Gessner orvosként nagyon közelről ismerte a halált, és annak véglegességét is. Az orvosi egyetemen, az emberi agyak boncolása közben megértette, hogy a minket alkotó személyes jellemzők – a reményeink, a félelmeink, az álmaink, az emlékeink – nem mások, mint kémiai vegyületek összessége, amelyeket az agyban futó elektromos impulzusok tartanak egyensúlyban. Amikor valaki meghal, az agy energiaforrása megszűnik, és ezek a vegyületek egyszerűen feloldódnak egy értelmetlen folyadékká, eltörölve minden nyomát annak, aki az ember valaha volt.

Ha meghalsz, meghalsz.

Teljes leállás.

Most azonban, ahogy elsuhant a Wallenstein-palota szimmetrikus kertjei felett, nagyon is élőnek érezte magát. Figyelte a hóesést maga körül – vagy magán *keresztül?* –, és különös módon egyáltalán nem fázott. Mintha csak az elméje lebegett volna a semmiben, ellentmondva a józan észnek és a logikának.

Van agyi tevékenységem, mondogatta magának. Vagyis élek.

Gessner mindössze annyit tudott megállapítani, hogy azt éli át, amit az orvostudomány OBE-nek – out-of-body experience-nek, azaz testen kívüli élménynek – nevez, egyfajta hallucinációt, ami akkor történik, amikor a kritikus sérülést szenvedett páciensek visszatérnek a klinikai halál állapotából.

Az OBE-k szinte minden esetben ugyanolyan formában jelentkeztek – az egyén úgy érezte, ideiglenesen elszakad a fizikai testétől, felrepül, és ott lebeg fizikai alak nélkül. Annak ellenére, hogy teljesen valódi élménynek tűntek, az OBE-k valójában csupán elképzelt utazások voltak, amelyeket általában az extrém stressz és az agy hipoxiájának hatása váltott ki, időnként a sürgősségi osztályon használt érzéstelenítőkkel, például a ketaminnal összhangban.

Hallucinálom ezeket a képeket, győzködte magát Gessner a városon átkanyargó Moldva folyó sötét ívére meredve. De ha ez egy OBE... akkor éppen haldoklom.

Saját nyugalmán is meglepődve megpróbált visszaemlékezni, mi történt vele.

Egészséges, negyvenkilenc éves nő vagyok... Miért haldokolnék?

Hirtelen, mintegy varázsütésre, ijesztő emlék materializálódott Gessner tudatában. Rájött, hol van a fizikai teste ebben a pillanatban... és ami még félelmetesebb volt, arra is, mi történt vele.

A hátán feküdt, szorosan hozzákötözve egy gépezethez, amelyet ő maga hozott létre. Egy szörnyeteg állt felette. A lény leginkább ősemberre hasonlított, aki a földből mászott elő. Arcát és tar koponyáját vastag, koszos agyagréteg borította, amely repedezettségével és töredezettségével a hold felszínét idézte. Csupán gyűlölettel teli szeme látszott a földmaszk mögött. Homlokába durva írással három betűt véstek egy ősi nyelven.

– Miért teszi ezt? – sikoltotta Gessner teljes pánikban. – Ki maga? *Mi maga?*

– Én vagyok az ő védelmezője – felelte a szörnyeteg. Hangja mély volt, szláv akcentussal beszélt. – Megbízott benned... és te elárultad őt.

– Kit?

A szörnyeteg kimondta egy nő nevét, mire Gessnerbe belehasított a pánik. *Honnan tudhatja, mit tettem?*

Jeges súlyt érzett a karján, és Gessner rájött, hogy a szörnyeteg elkezdte a procedúrát. Egy pillanattal később kibírhatatlan, szúró fájdalom hasított a bal karjába, amely végigterjedt a középső könyökvénán, és fájdalmasan karmolt utat magának a válla felé.

– Kérem, hagyja abba! – nyögte.

– Mondj el mindent – követelte a szörnyeteg, miközben a mindent elsöprő fájdalom elérte a nő hónalját.

– Elmondom! – egyezett bele gondolkodás nélkül Gessner, mire a szörnyeteg leállította a gépet. A fájdalom megállt a vállánál, bár a heves, égető érzés megmaradt.

A rémült Gessner olyan gyorsan beszélt összeszorított foggal, ahogy csak tudott, lázas igyekezettel fedett fel minden titkot, aminek a megtartására megesküdött. Válaszolt kínzója kérdéseire, felfedte a felkavaró igazságot arról, amit ő és a társai létrehoztak mélyen Prága városa alatt.

A szörnyeteg lenézett rá vastag agyagmaszkja mögül, hideg tekintetében megértés... és gyűlölet villant.

– Felépítettétek a rémségek föld alatti házát – suttogta. – Mindannyian megérdemlitek a halált. – Tétovázás nélkül visszakapcsolta a gépet, és elindult az ajtó felé.

– Ne...! – sikoltotta Gessner, ahogy a fájdalom újra a hatalmába kerítette, és a vállából átterjedt a mellkasába. – Kérem, ne hagyjon itt... ez meg fog ölni engem!

– Igen – szólt hátra a szörnyeteg a válla felett. – A halál azonban nem a vég. Én is sokszor meghaltam.

Azzal az alak semmivé foszlott, Gessner pedig már újra lebegett. Megpróbált kegyelemért könyörögni, de a hangját elnyomta egy fülsüketítő mennydörgés, ahogy az égbolt megnyílt a feje felett. Érezte, hogy valami láthatatlan erő – egyfajta fordított gravitáció – megragadja, és még magasabbra emeli.

Dr. Brigita Gessner éveken át gúnyolódott magában páciensein, akik azt állították, a halál küszöbéről tértek vissza. Most azért imádkozott, hogy csatlakozhasson azon ritka lelkek sorához, akik a feledés peremén táncoltak, belenéztek a feneketlen mélységbe, de valahogy sikerült visszalépniük onnan.

Nem halhatok meg... figyelmeztetnem kell a többieket!

De tudta, hogy már késő.

Ez az élet véget ért.

1. FEJEZET

Robert Langdon békés hangulatban ébredt, élvezettel hallgatta az éjjeliszekrényre helyezett telefonjából áradó klasszikus zene lágy dallamait. Grieg *Reggeli hangulata* egyébként is elég nyilvánvaló választásnak tűnt, ő azonban a legtökéletesebb négyperces zenének tartotta, amivel el lehet kezdeni egy napot. A fafúvósok hangjának áradó sodrására élvezettel fürdőzött annak bizonytalanságában, hogy nem igazán tudott visszaemlékezni, hol is van.

Ó, igen, jutott eszébe, és magában elmosolyodott. *A száz torony városa.*

A félhomályban végignézett a szoba masszív, boltíves ablakán, valamint kétoldalt az antik Edward korabeli komódon és az alabástromlámpán. A puha, kézzel szőtt szőnyegen még ott voltak szétszórva előző napról a rózsaszirmok.

Langdon három napja érkezett Prágába, és ahogy a korábbi alkalmakkor is, a Four Seasons Hotelbe jelentkezett be. Amikor a hotelmenedzser ragaszkodott hozzá, hogy a foglalását áttegyék a három hálószobás királyi lakosztályba, Langdon eltöprengett, hogy ez vajon a hűségének szól, vagy inkább annak a nőnek, akivel utazott – ez utóbbit tartotta valószínűbbnek.

– Legnevesebb vendégeink a legjobb helyet érdemlik – jelentette ki a hotelmenedzser.

A lakosztály három hálószobával rendelkezett – mindegyikhez külön fürdőszoba járt –, valamint egy nappalival, egy étkezővel, egy zongorával és egy központi fülkeablakkal, amelyben vörös, fehér és kék tulipánokat rendeztek el nagy gondossággal – üdvözlőajándék az Egyesült Államok nagykövetsége részéről. Langdon még egy gyapjúpapucsot is talált, benne az *RL* monogrammal. *Valami azt súgja, ez nem Ralph Lauren,* gondolta. Egészen lenyűgözte a személyre szabott vendéglátás.

Miközben az ágyon elnyúlva ejtőzött, és hallgatta az ébresztője dallamát, könnyű érintést érzett a vállán.

– Robert? – suttogta egy hang.

Langdon az oldalára gördült, és érezte, hogy felgyorsul a pulzusa. A nő ott volt, mosolygott rá, füstszerű szemét még álom felhőzte, hosszú, fekete hajának tincsei lazán omlottak a vállára.

– Jó reggelt, szépségem – mondta a férfi.

A nő odanyúlt, és megsimogatta az arcát, csuklóján még érződött a Balade Sauvage illata.

Langdon csodálta elegáns vonásait. Annak ellenére, hogy négy évvel idősebb volt nála, minden alkalommal, amikor látta, egyre lélegzetelállítóbbnak tűnt – a mélyülő nevetőránccok, a nagyon enyhe ősz árnyalat sötét hajában, a játékos szempár és az elbűvölő intellektus megtették a magukét.

Langdon a Princeton óta ismerte ezt a bámulatos nőt, aki az egyetemen még fiatal adjunktusként dolgozott, miközben a férfi a diplomájáért tanult. Néma, iskolásfiús imádata akkor észrevétlen vagy viszonzatlan maradt, de azóta is fenntartották flörtöléstől sem mentes, plátói baráti kapcsolatukat. Még akkor is megmaradt ez a laza kötelék, amikor a nő szakmai karrierje a magasba ívelt, és Langdon is világszerte ismert professzor lett.

Minden az időzítésen múlik, jött rá Langdon, továbbra is azon csodálkozva, milyen gyorsan egymásra találtak ezen a spontán üzleti úton.

Miközben a *Reggeli hangulat* a nagyzenekari előadásban a csúcspontjához ért, egyik karjával határozottan közelebb húzta magához a nőt, aki befészkelődött a mellkasához.

– Jól aludtál? – kérdezte Langdon suttogva. – Nem voltak rossz álmaid?

A nő megrázta a fejét, sóhajtott.

– Annyira szégyellem magam. Rettenetes volt.

Az éjszaka korábbi részében a nő rettegve riadt fel egy különösen élénk rémálomból, és Langdon majdnem egy órán át nyugtatgatta, mielőtt vissza tudott aludni. A férfi biztos volt benne, hogy a tanácsa ellenére este megivott cseh abszint tehet róla, amit szerinte egyébként is csak a

következő figyelmeztetéssel lenne szabad felszolgálni: *a századforduló során nagyon népszerű volt hallucinogén hatásai miatt.*

– Soha többé! – ígérte meg a nő.

Langdon oldalra nyúlt, és kikapcsolta a zenét.

– Pihenj még, hamarosan jövök a reggelivel.

– Maradj itt velem! – A nő megpróbálta incselkedve visszatartani. – *Egy napot kihagyhatsz az úszással.*

– Nem, ha azt akarod, hogy továbbra is izmos fiatalember maradjak. – Langdon féloldalas vigyorral ült fel az ágyon. Minden reggel három kilométert futott a Strahovi uszodáig.

– Még sötét van odakint – próbálkozott tovább a nő. – Nem tudnál itt úszni?

– A *hotel* medencéjében?

– Miért ne? Az is víz.

– Csak kicsi. Két tempó, és már kész is vagyok.

– Ez magában rejt egy poént, Robert, de ezúttal megkíméllek.

Langdon elmosolyodott.

– Vicces lány. Aludj vissza, és reggelinél találkozunk.

A nő lebiggyesztette az ajkát, hozzávágott egy párnát Langdonhoz, és visszagördült a helyére.

Langdon felöltötte az egyetemről hozott Harvard tréningruhát, és elindult az ajtó felé. Úgy döntött, a lépcsőt veszi igénybe a lakosztály szűkös felvonója helyett.

Odalent végiglépdelt a hotel barokk folyóparti homlokzatát az épület előterével összekötő elegáns folyosón. Közben elhaladt egy dekoratív vitrin mellett, amely felett a PRÁGAI ESEMÉNYEK felirat állt. Az üveg mögött bekeretezett poszterek adták hírül a hét koncertjeit, vezetett túráit, előadásait.

A közepen lévő, fényesen csillogó poszter láttán elmosolyodott.

A KÁROLY EGYETEM ELŐADÁS-SOROZATA

ÜDVÖZLI A PRÁGAI VÁRBAN

A NEMZETKÖZILEG ELISMERT

NOÉTIKUS KUTATÓT
DR. KATHERINE SOLOMONT

Jó reggelt, szépségem, mormolta magában, újra megcsodálva annak a nőnek a fényképét, akit nemrég csókolt meg a lakosztályukban.

Katherine tegnap esti előadása telt házas volt, nem kis mértékben annak is köszönhetően, hogy a prágai vár legendás Vladislav-termében beszélt, egy barlangszerű, boltíves csarnokban, amelyben a reneszánsz korban beltéri lovagi tornákat rendeztek, teljes pompában felvonuló lovagokkal és lovakkal.

Az előadás-sorozat egyike volt Európa legelismertebb ilyen jellegű rendezvényeinek, és mindig képzett előadókat és lelkes hallgatóságot vonzott a helyszínekre a világ minden részéből. A tegnapi este sem volt kivétel, a teljesen megtelt teremben kitört a tapsvihár, amikor bejelentették Katherine-t.

– Mindenkinek köszönöm. – Katherine nyugodt önbizalommal foglalta el az emelvényt. Fehér kasmírpulóvert és tökéletes szabású, egyedi tervezésű nadrágot viselt. – Szeretném a mai estét azzal kezdeni, hogy megválaszolom azt a kérdést, amit szinte mindennap megkapok. – Elvigyorodott, és kivette a mikrofont az állványából. – Mi a franc az a *noétikus tudomány*?

Nevetés hullámozott végig a csarnokon, miközben a hallgatóság kényelmesen elhelyezkedett.

– Egyszerűen fogalmazva – kezdte Katherine –, a noétikus tudomány az *emberi tudat* tanulmányozása. Azzal ellentétben, amit sokan hisznek, a tudat kutatása nem új tudomány... sőt, igazából a legrégebbi tudomány a világon. Már a történelem hajnala óta keressük a válaszokat az emberi elme örök misztériumaira, a tudat és a lélek titkaira. És ezeket a kérdéseket évszázadokon keresztül főként a *vallás* lencséjén keresztül vizsgáltuk.

Katherine lelépett az emelvényről, és elindult a hallgatóság első sora felé.

– És ha már a vallásról van szó, hölgyeim és uraim, nem tudom nem észrevenni, hogy itt van közöttünk a vallási szimbolika világhírű kutatója,

Robert Langdon professzor.

Langdon izgatott mormolást hallott a tömegben. *Mi a fenét művel?*

– Professzor – lépett oda elé a nő mosolyogva –, esetleg igénybe vehetnék egy percre a szakértelmét? Megtenné a kedvemért, hogy feláll?

Langdon udvariasan engedelmeskedett, de közben rávillantott Katherine-re egy *ezért-még-megfizetsz* vigyort.

– Azon gondolkodom, professzor... hogy mi a világon a leggyakoribb vallási szimbólum?

A válasz egyszerű volt, és Katherine vagy olvasta Langdon cikkét a témáról, és tudta, mi következik, vagy várt rá egy nagy csalódás.

Langdon átvette a mikrofont, és szembefordult a lelkes arcokkal, amelyeket sejtelmesen világítottak meg az ősi vasláncokon lógó csillárok.

– Jó estét mindenkinek! – Mély baritonja nagy erővel tört elő a hangszórókból. – És köszönöm dr. Solomonnak, hogy figyelmeztetés nélkül a rivaldafény közepére lökött.

A közönség tapsolt.

– Rendben, tehát a világ leggyakoribb vallási szimbóluma? Van valakinek tippje?

Tucatnyi kéz emelkedett a magasba.

– Kiváló. Van olyan tipp, ami *nem* a feszület?

Mindenki leengedte a kezét.

Langdon kuncogott.

– Igaz, hogy a feszület felettébb gyakori, ugyanakkor kizárólag *keresztény* szimbólum. Igazából létezik egy univerzális szimbólum, amely megjelenik a világ összes vallásának művészeti alkotásaiban.

A jelenlévők tanácstalanul néztek össze.

– Pedig sokszor találkoztak már vele – folytatta Langdon. – Esetleg az egyiptomi Ré-Harahti-sztéléken? – Egy pillanatra elhallgatott. – Vagy a hindu Kaniska-ereklyetartón? A híres Krisztus Pantokrátoron?

Néma csend. Üres tekintetek.

Ó, *istenem*, gondolta Langdon. *Igazi tudományos közönség.*

– Megjelenik több száz jól ismert reneszánsz festményen... Leonardo da Vinci második *Sziklás Madonnáján*, Fra Angelico *Angyali üdvözetén*,

Giotto *Krisztus siralmán*, Tiziano *Krisztus megkísértésén*, a Madonna és a gyermek számtalan ábrázolásán...

Még mindig semmi.

– A szimbólum, amiről beszélek, a *dicsfény*.

Katherine elmosolyodott, nyilvánvalóan tudta, hogy ez lesz a válasz.

– A dicsfény – folytatta Langdon – az a fénykoszorú, amely megjelenik egy megvilágosodott lény feje felett. A keresztény hagyományban glória lebeg Jézus, Mária és a szentek feje fölött. Ha még jobban visszamegyünk az időben, napkorong ragyog az ősi egyiptomi isten, Rá fölött is, míg a keleti vallásokban – Buddha és a hindu istenek esetében – *nimbusz* formájában jelenik meg ugyanez a szimbólum.

– Ez csodálatos, köszönjük, professzor. – Katherine a mikrofonért nyúlt, de Langdon ügyet sem vetett rá, játékosan kitért előle... egyfajta visszavágásként. *Sose tegyél fel olyan kérdést egy történésznek, amire nem akarsz kimerítő választ kapni.*

– Hozzá kell tennem – mondta Langdon a közönség helyeslő nevetése közepette –, hogy a dicsfény számtalan formában és stílusban jelenik meg a művészetben. Néha szilárd aranykorong, máskor áttetsző, vagy akár négyszögletű is lehet. Az ősi zsidó szentírásban Mózes fejét „hila” veszi körül, ami a „halo”, vagy „kiáradó fény” héber megfelelője. Bizonyos különleges glóriaábrázolásokból fénysugarak törnek elő... izzó fénynyalábok, amelyek kifelé áradnak, minden irányban. – Ördögi mosollyal fordult vissza Katherine-hez. – Talán dr. Solomon meg tudja mondani, hogy nevezik ezt a fajta dicsfényt. – A nő felé billentette a mikrofont.

– Fénykorona – jött a válasz azonnal.

Valaki elvégezte a házi feladatát. Langdon visszahúzta magához a mikrofont.

– Igen, a fénykorona különlegesen jelentőségteljes szimbólum. A történelem folyamán megjelenik Hórusz, Héliosz, Ptolemaiosz, Caesar... de még az óriási rodoszi kolosszus fején is. – Összeesküvő vigyort villantott a közönségre. – És nagyon kevesen ismerik fel, de New York legtöbbet fotózott tárgya éppenséggel... egy fénykorona.

Értetlen tekinteteket látott, még Katherine-től is.

– Nem találják ki? – kérdezte. – Egyikük sem fényképezte le soha a fénykoronát, amely ott lebeg száz méterrel a New York-i kikötő felett? – Megvárta, hogy elkezdődjön a felismerést jelző mormolás a tömegben.

– A Szabadság-szobor! – kiáltott fel valaki.

– Pontosan. A Szabadság-szobor fénykoronát visel, egy ősi dicsfényt, amely egy olyan univerzális ikon, amit a történelem folyamán sokszor alkalmaztunk, hogy megjelöljünk bizonyos különleges egyéneket, akiket az emberek hite szerint isteni megvilágosodás szállt meg... vagy úgy is mondhatnám, akik a *tudatosság* fejlettebb állapotába kerültek.

Amikor visszaadta a mikrofont Katherine-nek, látta, hogy a nő szinte ragyog. *Köszönöm*, formálta a szót az ajkával, miközben Langdon a közönség tapsa közepette visszaült a helyére.

Katherine is visszatért az emelvényre.

– Ahogy azt Langdon professzor oly ékesszólóan kifejtette, az emberek már nagyon hosszú ideje foglalkoznak a *tudattal*. De még most, a fejlett tudomány birtokában is gondot okoz a *meghatározása*. Igazából sok kutató még attól is tart, hogy egyáltalán *beszéljen* a tudatról. – Katherine körülnézett, és suttogva tette hozzá: – Ők csak „T betűs” szóként hivatkoznak rá.

Ismét szórványos nevetés hangzott fel a teremben.

Katherine biccentett egy szemüveges nőnek az első sorban.

– Asszonyom, *maga* hogyan definiálná a tudatot?

A nő egy pillanatra elgondolkodott.

– Azt hiszem... saját létezésem érzékelése?

– Tökéletes – bólintott Katherine. – És *honnan* jön ez az érzékelés?

– Gondolom, az agyamból. A gondolataimból, elképzeléseimből, képzeletemből... abból az agyi aktivitásból, ami azzá tesz, aki vagyok.

– Nagyon jól mondta, köszönöm. – Katherine újra a közönségre emelte a tekintetét. – Tehát az alapokban mindannyian egyetértünk? A tudatot az agyunk hozza létre, az a nagyjából másfél kilós, nyolcvanhatmilliárd idegsejtből álló szerv, ami a koponyánkban található – a tudat tehát a *fejünkben* található.

Mindenki bólogatott.

– Csodálatos. Vagyis ebben a pillanatban mindannyian egyetértettünk az emberi tudat jelenleg elfogadott modelljében. – Rövid hatásszünet után nagyot sóhajtott. – A probléma csak az... hogy a jelenleg elfogadott modell *teljesen hibás*. A tudatot ugyanis *nem* az agy hozza létre. Sőt, a tudat valójában nem is a *fejben* található.

Döbrent csend fogadta a szavait. A nő az első sorban megszólalt:

– De... ha a tudatom nem a fejemben található... akkor *hol*?

– Nagyon örülök, hogy megkérdezte. – Katherine mosolyogva nézett az egybegyűltekre. – Helyezkedjenek el kényelmesen. Ma este nem akármilyen utazásra indulunk.

Akár egy roksztár, gondolta Langdon, miközben a hotel előtere felé sétált. Még mindig hallotta a Katherine előadását követő vastaps visszhangját. A prezentációja szédítő szakmai brillírozás volt, amitől a tömeg teljesen elvarázsolódott, és még többet akart hallani. Amikor valaki rákérdezett a jelenlegi munkájára, Katherine elmondta, hogy az utolsó simításokat végzi egy könyvön, amely reményei szerint segít újradefiniálni a tudat jelenlegi paradigmáit.

Langdon segített nyélbe ütni Katherine-nek egy kiadói szerződést, bár még nem is olvasta a kéziratot. A nő eleget felfedett a tartalmából ahhoz, hogy Langdon teljesen le legyen nyűgözve, és el akarja olvasni, de érezte, hogy Katherine a legsokkolóbb felismeréseket megtartotta magának. *Katherine Solomon soha nincs híján a meglepetéseknek*.

Most, hogy a hotel előteréhez közeledett, Langdonnak hirtelen eszébe jutott, hogy a nőnek ma reggel nyolckor találkozója van dr. Brigita Gessnerrel, a legelismertebb cseh idegtudóssal, aki személyesen hívta meg Katherine-t, hogy szerepeljen az előadás-sorozaton. Gessnertől ez nagylelkű lépés volt, és mégis, miután tegnap este, az előadás után találkoztak vele, Langdon most titokban abban reménykedett, hogy Katherine elalszik, és inkább *vele* fog reggelizni, mint azzal az elviselhetetlen nőszeméllyel.

Elhessegette a zavaró gondolatokat, és az előtérbe érve élvezettel szippantotta be a főbejárat díszeként szolgáló extravagáns rózsacsokrok

illatát. A kép azonban, ami az előcsarnokban fogadta, egyáltalán nem volt szívmelengető.

Két fekete ruhás rendőr vágott át a termen, mindkettő egy-egy német juhászt vezetett pórázon. A kutyák *POLICIE* feliratú golyóálló mellényt viseltek, és úgy szaglászta, mintha keresnének valamit.

Ez nem jó jel. Langdon odalépett a recepciós pulthoz.

– Minden rendben?

– Ó, a legtökéletesebb rendben, Mr. Langdon! – A makulátlan ruházatú hotelmenedzser kis híján meghajolt, úgy rohant üdvözölni Langdont. – Semmi probléma, professzor. Volt egy kis gond tegnap este, de vaklármának bizonyult. – Hevesen rázta a fejét. – Ez csak elővigyázatossági intézkedés. Mint tudja, itt, a Four Seasons Hotelben a biztonság az első.

Langdon a rendőrökre nézett. *Kis gond?* Ezek a pasasok aligha valami apróság miatt jöttek.

– Az uszodába megy, uram? – kérdezte a hotelmenedzser. – Hívjak önnek egy autót?

– Nem, köszönöm. – Langdon elindult a kijárat felé. – Inkább kocogok. Szeretem a friss levegőt.

– De havazik!

A benszülött New England-i kinézett a levegőben kavargó hópelyhekre, és rámosolygott a hotelmenedzserre.

– Ha nem jövök vissza egy órán elül, küldje értem az egyik kutyát, hogy kiásson.

2. FEJEZET

A Gólem a hóban lépdelt, hosszú fekete köpenyének szegélye a Kaprova utcát borító sáros latyakot súrolta. A köpeny takarásában a masszív bakancs olyan nehéznek tűnt, hogy alig tudta felemelni a lábát. Arcán és koponyáján a vastag agyagréteg megkeményedett a hideg levegőben.

Haza kell jutnom.

Az Éter gyűlik.

Elhatalmasodott rajta az Étertől való félelem. Benyúlt a zsebébe, és megragadta a kis fémrudat, amit mindig magánál tartott. A fejéhez emelte a tárgyat, erősen a koponyája tetejéhez nyomta, és kis köröket leírva dörzsölni kezdte vele a megszáradt agyagot.

Még nem, mormolta magában a szemét lehunyva.

Az Éter szétoszlott, legalábbis egy időre, ő pedig visszatette a rudat a zsebébe, és folytatta az útját.

Még néhány sarok, és jöhet az Elengedés.

Az Óváros tér – vagy a helyieknek Staromák – teljesen elhagyatott volt ezen a sötét reggelen, csupán két turista bámulta a híres középkori órát, kezükben égetett cukorral borított péksüteményt markolászva. Az ősi időmérő minden órában lejátszotta az „apostolok sétáját”, amikor a szentek imbolygó menete gépiesen körbejárt az óralapon lévő két kis ablak között.

Céltalanul köröznek a tizenötödik század óta, gondolta a Gólem, és még mindig képes idevonzani a báméskodó birkákat.

Ahogy elhaladt a páros mellett, rápillantottak, és elakadó lélegzettel hátraléptek. Hozzászokott már ehhez a reakcióhoz az idegenektől. Emlékeztette rá, hogy rendelkezik fizikai alakkal, még ha mások nem is láthatták azt teljes valójában.

Én vagyok a Gólem.

Nem a ti birodalmatokhoz tartozom.

Úgy érezte magát, mintha elszabadulva sodródna, és élvezte, hogy vastag köpenyekbe burkolja ezt a halandó porhüvelyt. A köpeny és a magasztott talpú bakancs kihangsúlyozta a gravitáció vonzását, és a földhöz horgonyozta őt. Agyagmaszatos feje és csuklyája félelmetes jelenséggé tették, még Prágában is, ahol az éjszakai jelmezek mindennapos dolognak számítottak.

Ám ami igazán egyedi látvánnyá tette a Gólemet, az a homlokát fedő agyagrétegbe spatulával belevéselt három ősi betű volt.

אמת

A három héber betű – *álef, mém, táv* – jobbról balra olvasva az *EMET* szót adta ki.

Igazság.

Az igazság hozta Prágába a Gólemet. És az igazság volt az, amit dr. Gessner felfedett neki az este korábbi részében – részletes vallomást tett mindazokról az atrocitásokról, amelyeket ő és a partnerei elkövettek mélyen Prága alatt. Bűntetteik visszataszítóak voltak, és mégis elhalványultak ahhoz képest, amit a közeli jövőben terveztek.

Elpusztítom az egészset, mondta magában. Porig rombolom.

A Gólem elképzelte sötét találmányukat, ahogy megsemmisíti... és csak egy füstölgő lyuk marad utána a földben. Bár nehéz feladat várt rá, biztos volt benne, hogy képes lesz végrehajtani. Dr. Gessner elmondott mindent, amire szüksége volt.

Gyorsan kell lépnem, nagyon szűk a cselekvési ablak, gondolta. Már is kezdett körvonalazódni egy terv a fejében.

A Gólem délkelet felé fordult, eltávolodott a tértől, és megkereste a szállásához vezető szűk sikátort. Az óváros az utcák valóságos labirintusa volt, amelyet pezsgő éjszakai életéről és különleges sörözőiről ismertek – a Týnská irodalmi kávézóba az írók és értelmiségiek jártak, az Anonymous bárba hackerek és rejtélyvadászok, a Hemingwaybe pedig a kifinomultabb

társaság, a koktélok kedvelői. Természetesen a szexmúzeum későn is nyitva állt, és ilyenkor is vonzotta a bámézkodók tömegét.

Miközben a Gólem keresztülvágott az utcák labirintusán, észrevette, hogy nem a rémségekre gondol, amiket rászabadított dr. Brigita Gessnerre, és nem is a sokkoló információra, amit kiszedett belőle – hanem *rá*.

Állandóan rá gondolt.

Én vagyok a védelmezője.

Ő és én olyanok vagyunk, mint két összegabalyodott részecske, amelyek örökre egymásba forrtak.

Egyetlen célja ezen a földön az volt, hogy menedéket nyújtson *neki*, miközben ő nem is tudott a Gólem létezéséről. És még így is nagy megtiszteltetést jelentett őt szolgálni. Más terhének a hordozása egyébként is a legnemesebb küldetések közé tartozott; de mindezt névtelenül tenni, minden elismerés nélkül... *az volt az igazán szeretetteljes és önzetlen tett.*

Az őrangyalok sokféle formát ölthetnek.

Védence bizalommal teli nő volt, aki tudtán kívül belesodródott a sötét tudományok világába. Nem látta a körülötte köröző cápákat. A Gólem ma este megölte az egyik ilyen cápát, de ezzel vér került a vízbe. Hamarosan hatalmas erők törnek elő a mélyből, hogy kiderítsék, mi történt... és gondoskodjanak teremtményük titkosságának fenntartásáról.

De már elkéstemek, gondolta. Föld alatti szörnykastélyuk hamarosan összeomlik saját bűneinek súlya alatt... saját zsenialitásának áldozatává válik.

Ahogy továbbhaladt a hóval fedett utcákon, a Gólem érezte az Éter visszatérését, ahogy megsűrűsödik körülötte. Újra a fejéhez dörzsölte a fémrudat.

Hamarosan, ígérte némán.

Londonban egy Mr. Finch nevű amerikai férfi Cartier Panthère szemüvegét tisztogatta, és közben fel-alá járt luxusirodájában. Türelmetlensége mély aggodalomnak adta át a helyét.

Hol a fenében van Gessner? Miért nem tudom elérni?

Tudta, hogy a cseh idegtudós előző este részt vett Katherine Solomon előadásán a prágai várban, majd utána küldött egy ijedt üzenetet Finchnek a könyvről, amit Solomon meg fog jelentetni. Nem jó hír. Gessner megígérte, hogy hamarosan újabb információkkal jelentkeznek.

Finch eddig nem kapott újabb üzenetet, pedig már majdnem hajnalodott.

Próbálta elérni a nőt, és többször is hívta, eredménytelenül.

Hat óra telt el... Gessner kínosan lelkiismeretes, ez nagyon nem vall rá.

Mr. Finch az ösztöneit követve jutott fel szakmájának csúcsára, és megtanult bízni a megérzéseiben. Sajnos ezek a megérzések most azt súgták, hogy Prágában valami veszélyesen rossz irányt vett.

3. FEJEZET

A téli levegő üdének és élénkítőnek hatott, ahogy Robert Langdon dél felé futott a Křižovnická utcán. Hosszú léptei lábnyomok magányos ösvényét hagyták hátra a járdát borító vékony hórétegben.

Prága városa mindig is elvarázsolta. A település mintha egy adott pillanatban belefagyott volna az időbe. A második világháborúban sokkal kisebb károkat szenvedett el, mint más európai városok, így Csehország történelmi fővárosa lélegzetelállító várossziluettel rendelkezett, amelyben egyedi és különleges módon keveredtek a román, a gótikus, a barokk, az Art Nouveau és a neoklasszicista stílusjegyek.

A város beceneve – *Stověžatá* – szó szerinti fordításban „száz tornyot” jelentett, bár a tornyok valódi száma közelebb állt a hétszázhoz. Nyáron néha kivilágították őket zöld lámpákkal, állítólag ez a lenyűgöző kép inspirálta Smaragdváros ábrázolását a hollywoodi *Óz, a nagy varázslóban* – egy titokzatos úti cél, amelyet Prágához hasonlóan a mágikus lehetőségek helyének tekintettek.

Miközben Langdon átkocogott a Platněřská utcán, úgy érezte, mintha egy történelemkönyv lapjain futna. Balra a Klementinum hatalmas homlokzata emelkedett, a kéthektáros komplexumban volt megtalálható a kilátótorony, amelyet Tycho Brahe és Johannes Kepler csillagászok használtak, valamint az a barokk könyvtár is, ahol több mint húszezer ősi teológiai kötetet őriztek. Ez a könyvtár volt Langdon kedvenc helye Prágában, sőt, talán egész Európában. Ő és Katherine éppen tegnap látogattak el ide megtekinteni a legújabb tárlatot.

Most, ahogy az Assisi Szent Ferenc-templomnál jobbra fordult, közvetlenül maga előtt látta a város egyik leghíresebb jellegzetességének keleti bejáratát. Az építményt borostyánszín derengésbe borították Prága

ritkaságszámba menő utcai gázlámpái. A sokak által a világ legromantikusabb hídjának tartott Karlův Mostot – Károly hidat – cseh homokkőből építették, és kétoldalt harminc keresztény szent szobrával díszítették. A nyugodt Moldva folyón több mint fél kilométer hosszan átívelő, mindkét végén masszív őrtornyokkal védett híd egykor kulcsfontosságú kereskedelmi útvonalként szolgált Európa keleti és nyugati fele között.

Langdon átfutott a keleti torony boltíve alatt, és megpillantotta maga előtt az érintetlen, makulátlan hótakarót. A hidat csak gyalogosok használhatták, és mégis, ebben az órában egyetlen lábnyomot sem látott rajta.

Egyedül vagyok a Károly hídon, gondolta. Egy fontos életpillanat. Egyszer ugyanígy egyedül volt a Louvre-ban a *Mona Lisával*, de azok a körülmények sokkal kevésbé voltak kellemesek a mostaniaknál.

Megnyújtotta a lépteit, gyorsabb tempóra váltott, és mire elérte a folyó túlsó partját, már erőfeszítés nélkül futott. Jobbra, a sötét égbolt előtt magasodott a város legkedveltebb, csillogó ékköve.

A prágai vár.

Ez volt a világ legnagyobb összefüggő várkomplexuma, a nyugati kaputól több mint fél kilométer választotta el a keleti végét, a területe pedig körülbelül hetvenezer négyzetméter volt. A külső falak hat díszkertet zártak körül, valamint négy visszafogottabb palotát és négy keresztény templomot, köztük a fenséges Szent Vítus-székesegyházat, ahol Csehország koronaékszereit őrizték, valamint Szent Wenceslas koronáját, a közszeretnek örvendő uralkodóét, akiről a népszerű karácsonyi dalban is megemlékeznek.

Miközben Langdon áthaladt a Károly híd nyugati tornya alatt, magában felnevetett, mert eszébe jutott az előző este a prágai várban.

Katherine aztán igazán határozott tud lenni.

– Gyere el az előadásomra, Robert! – mondta neki, amikor két héttel korábban felhívta, hogy Prágába csábítsa. – Tökéletes az időzítés, éppen téli szüneted lesz. Én állom az utat.

Langdon fontolóra vette a játékos ajánlatot. Ők ketten mindig plátói módon flörtöltek, és emellett kölcsönös tiszteletet éreztek egymás iránt. Hajlott rá, hogy sutba vágja az óvatosságot, és elfogadja a spontán felajánlást.

– Nagy a kísértés, Katherine. Prága varázslatos hely, de...

– Hadd fogjam rövidre – vágott közbe a nő. – Szükségem van egy kísérőre, oké? Tessék, most már tudod. Kell egy partner a saját előadásomhoz.

Langdonból kirobbant a nevetés.

– Tehát ezért hívtál? Egy világhírű kutató... és kísérőre van szükséged?

– Csak valakire, aki ott van az oldalamon, Robert. Lesz egy szponzori díszvacsora, aztán előadok valami híres teremben... Vlad... valami ilyesmi.

– A *Vladislav-teremben*? A prágai várban?

– Az az!

Langdon le volt nyűgözve. A negyedévenkénti Károly Egyetem Előadás-sorozat Európa egyik legnevesebb összejövele volt, de ezek szerint még annál is magasabb osztályba tartozott, mint eddig gondolta.

– Biztos vagy benne, hogy egy *szimbólumkutatót* akarsz elvinni egy díszvacsorára?

– Megkérdeztem George Clooney-t is, de a szmokingja éppen tisztítóban van.

Langdon felnyögött.

– *Mindegyik* noétikus kutató ennyire állhatatos?

– Csak az igazán jók. És ezt igennek veszem.

Milyen sok minden tud változni két hét alatt, tűnődött még mindig mosolyogva, miközben elérte a Károly híd másik végét. Prága kétségtelenül megszolgált a hírét mint varázslatos város... egyfajta katalizátora az ősi erőknél. *Valami történt itt...*

Sosem fogja elfelejteni az első napot Katherine-nel ezen a misztikus helyen. Ahogy elveszetten ténferegnek a macskaköves utcák labirintusában... ahogy kéz a kézben rohannak a ködös esőben... ahogy menedéket keresnek az Óváros téren lévő Kinsky-palota boltíves árkádja

alatt... és ott, kifulladásra, az óratorony árnyékában... az első csókjuk, amely meglepően könnyednek tűnt több évtizednyi barátság után.

Hogy Prága volt az oka, a tökéletes időzítés, vagy egy láthatatlan kéz iránymutatása, azt Langdon nem tudhatta, de váratlan alkímiát lobbantott fel kettejük közt, ami minden eltelt nappal egyre csak erősödött.

A város másik részén a Gólem fáradtan befordult az utolsó sarkon, és megérkezett a lakhelyéhez. Kinyitotta a kulcsra zárt külső ajtót, és belépett a ház egyszerű folyosójára.

Az előtér sötét volt, de úgy döntött, nem kapcsolja fel a villanyt. Egy keskeny átjárón keresztül átcusszant egy rejtett lépcsőhöz, amelynek a vége eltűnt valahol a fenti sötétben. Megmarkolta a korlátot, a lába fájdalmasan tiltakozott a lépcsőfokokon. Nagyon hálás volt, amikor végre odaért a lakása ajtajához. Kinyitotta, és belépett.

A szállására teljes sötétség borult.

Pontosan, ahogy megalkottam.

A belső falakat és a mennyezetet egyszínű feketére festette, az ablakokat vastag függönyökkel takarta el. A lakkozott padló már kifakult és kopottá vált, nem vert vissza semmi fényt, a bútorok szinte teljesen hiányoztak.

Felkattintotta a főkapcsolót, mire tucatnyi UV-lámpa gyúlt fel a lakásban, halvány ibolyás derengést vetve a berendezési tárgyakra. A Gólem otthonát földöntúli hangulat lengte körül – egyszerre volt éteri és foszforeszkáló –, ami azonnal megnyugtatta. Ahogy végigsiklott ezen a helyen, úgy érezte, mintha egy mély űrben lebegne, egyik derengő tárgytól a másikig sodródva.

A természetes fény hiánya egyfajta időn kívüli környezetet teremtett – olyan világot, ahol a teste nem kapott semmilyen biológiai időjelzést. A Gólem feladata megkövetelte, hogy rendszertelenül legyen ébren, és az állandó félhomály felszabadította bioritmusát az idő uralma alól. A kiszámítható napirend olyan luxus volt, amit csak egyszerűbb, terhektől mentes lelkek engedhettek meg maguknak.

A legváratlanabb időpontokban lehet szüksége a szolgálataimra – nappal és éjjel.

Átvágott a kísérteties sötétségen, és belépett az öltözőjébe, ahol megszabadult a köpenytől és a bakancsától. Nyaktól lefelé meztelenné vált, bőre sápadtan izzott az ultraibolya fényben, de inkább nem nézett magára. Szentélyében nem véletlenül nem voltak tükrök, kivéve azt az egy kézi eszközt, aminek a segítségével feltette az agyagot az arcára.

Fizikai héjának látványa mindig kényelmetlen érzéssel töltötte el.

Ez a test nem az enyém.

Egyszerűen csak ebben manifestálódtam.

A Gólem mezítláb kiment a fürdőszobába, megnyitotta a zuhanyt, és belépett a vízszög alá. Lefejtette magáról iszappal borított gumírozott sapkáját, lehunyta a szemét, és beletartotta az arcát a meleg vízbe. Úgy érezte, megtisztul, ahogy a megszáradt agyag sötét patakká olvadva lecsorgott a testén, és az örvénylő vízzel együtt eltűnt a lefolyónyílásban.

Amikor biztos volt benne, hogy előző esti tevékenységének minden nyomától megszabadult, kilépett a zuhany alól, és alaposan megtörölközött.

Az Éter vonzása most sokkal erősebb volt, de nem nyúlt a fémrúd után.

Itt az idő.

Még mindig meztelenül átsétált a sötétben a *svatyněba* – a különleges szobába, amit ő hozott létre ennek az adománynak a fogadására.

A teljes sötétségben a szoba közepére készített kendermatrachoz lépett. Szertartásos mozdulatokkal végigfeküdt rajta, és kényelmesen elhelyezkedett pontosan a közepén.

Aztán behelyezte a perforált *chengbaobaby* szilikonlabdát a szájába... és jöhetett az Elengedés.

4. FEJEZET

Itt is első lettem, állapította meg Langdon a Strahovi uszodához érve. Az ügyelő éppen akkor nyitotta ki az épületet. Langdon tudta, hogy kevés annál kényelmesebb érzés van, mint amikor egyedül birtokolja az egész huszonöt méteres medencét. Megkereste bérelt szekrényét, felöltötte az úszónadrágját, gyorsan letusolt, fogta Vanquisher úszószemüvegét, és elindult a medencéhez.

A mennyezeti neonlámpák még csak most keltek életre, a csarnokban félhomály uralkodott. Langdon megállt a medence szélénél, és végignézett a hatalmas, fekete tükörrre emlékeztető vízfelületen.

Athéné temploma, tűnődött, felidézve, hogy az ókori görögök a katoptromancia, vagyis a tükörjóslás gyakorlásakor sötét vízfelületbe néztek, hogy így nyerjenek bepillantást a jövőjükbe. Elképzelte, hogy Katherine a hotelszobában alszik, és elgondolkodott, hogy talán ő jelenti a jövőjét. A gondolat egyszerre volt nyugtalanító és izgalmas a megrögzött agglegény számára.

Lehúzta a szemüveget a szemére, vett egy mély lélegzetet, és a medence széléről elrugaskodva bevetette magát a vízbe. A víz alatt két másodpercet siklott, majd újból tízet delfinezett, és csak azután váltott át gyorsúszásra.

A légzése ritmusára koncentrálna átsiklott abba a félig meditatív állapotba, amit az úszás mindig kiváltott belőle. Izmaiból távozott a feszültség, teste áramvonalassá és karcsúvá vált, lendületesen és gyorsan suhant előre a sötétben, főleg egy ötvenes éveiben járó férfihoz képest.

Az úszás normális esetben teljesen kiürítette Langdon elméjét, de ezen a reggelen még négy hossz után is tele volt a feje gondolatokkal... újra és újra lejátszotta magában Katherine előző esti, magával ragadó előadásának pillanatait.

„A tudatot ugyanis nem az agy hozza létre. Sőt, a tudat valójában nem is a fejben található.”

Ezek a szavak minden jelenlévő kíváncsiságát felkeltették, ám Langdon tudta, hogy még a felszínét sem kapargatták mindannak, ami benne lesz a megjelenés előtt álló könyvben.

Azt állítja, valami hihetetlen dolgot fedezett fel.

Katherine felfedezése – bármi is legyen az – egyelőre titok volt. Nem osztotta meg senkivel, még Langdonnal sem, bár az elmúlt napokban többször is utalt rá, és biztosította róla a férfit, hogy a könyv megírása kapcsán elvégzett kutatás elképesztő áttöréshez vezetett. A tegnap esti előadása után Langdonban egyre erősödött az a meggyőződés, hogy Katherine könyve valóban hihetetlen potenciált rejt.

Nem riad vissza attól, hogy vitákat váltson ki, tűnődött Langdon. Élvezettel figyelte, ahogy a közönség soraiban ülő traditionalisták tollait borzolgatja.

– A tudomány a *hibás* modellek valóságos tárháza – jelentette ki. Hangja visszhangot vert a Vladislav-teremben. – A laposföld-elmélet, a geocentrikus naprendszer, a stacionáris állapotú világegyetem... ezek mind tévesek, bár egykor meglehetősen komolyan vették, és igaznak hitték őket. Szerencsére a mi hitrendszereink továbbfejlődtek, amikor elegendő megmagyarázhatatlan ellentmondással szembesültek.

Katherine felkapott egy távkapcsolót, és a háta mögött lévő kijelző életre kelt, megjelent rajta egy középkori csillagászati modell – a naprendszer, középpontjában a Földdel.

– Évszázadokon át ezt a geocentrikus modellt fogadták el mindenek felett álló tényként. A csillagászok azonban idővel felismerték, hogy a bolygók mozgása nem áll összhangban ezzel a modellel. Az anomáliák száma és megmagyarázhatatlansága miatt felépítettünk egy másik modellt. – Megnyomott egy gombot a távkapcsolón, és a kijelzőn most a naprendszer modern illusztrációja látszott, a középpontban a *Nappal*. – Ez az új modell magyarázatot adott az összes ellentmondásos jelenségre, és mára a heliocentrikus világkép lett az elfogadott valóság.

A hallgatóság csendben ülve figyelte, ahogy Katherine az emelvény elejéhez sétál.

– Hasonlóképpen, volt idő, amikor a *gömbölyű* Földnek már a felvetése is nevetést váltott ki, sőt, tudományos eretnekségnek minősült. Elvégre, ha a Föld gömbölyű, az óceánok nem folynának le róla? Nem fejjel lefelé lennének sokan? Azonban lépésről lépésre felismertük azokat a jelenségeket, amelyek nem álltak összhangban a laposföld-moddellel... nevezetesen a Föld íves árnyéka a holdfogyatkozásnál, a horizonton fokozatosan, alulról felfelé eltűnő hajók, és persze Magellán is körbehajózta a Földet. – Elmosolyodott. – Hopp, ideje új modellt készíteni.

Többen derűs egyetértéssel bólintottak.

– Hölgyeim és uraim – folytatta ünnepélyesen –, meggyőződésem, hogy az *emberi tudat* kapcsán jelenleg hasonló evolúció zajlik le. Hamarosan alapvető, gyökeres változást fogunk meg tapasztalni azzal kapcsolatban, ahogy az agy működéséről, a tudat természetéről, és voltaképpen... magának a valóságnak a természetéről gondolkodunk.

Nem lehet azzal vádolni, hogy nem céloz magasra, gondolta Langdon.

– Akárcsak a többi idejétmúlt hiedelem, az emberi tudat ma elfogadott modellje is komoly kihívásokkal szembesül a megmagyarázhatatlan jelenségek egyre nagyobb száma miatt. Ezeket a dolgokat a noétikus laborok világszerte tüzetesen vizsgálják, de az emberek is évszázadok óta figyelhetik meg őket. A tradicionalista tudomány ennek ellenére *még mindig* nem hajlandó foglalkozni ezeknek a jelenségeknek a létezésével, sőt, még csak nem is fogadja el őket valóságosként. Ehelyett közönséges szemfényvesztésnek tartják, a kívülállók pedig a lealacsonyító „paranormális” bélyeget sütik rá, ami a rövid megfogalmazása annak, hogy „semmi köze a tudományhoz”.

Az utolsó mondat halk mormolást váltott ki a hátsó sorokban, de Katherine zavartalanul folytatta.

– Valójában mindannyiuk számára ismerősek lehetnek ezek a *paranormális* jelenségek. Olyan neveken futnak, mint ESP, vagyis érzékszerveken túli észlelés... jövőlátás... telepátia... távolbalátás... testen kívüli élmények. Annak ellenére, hogy ezeket mind „para”-normálisnak

tartják, valójában teljesen *normálisak*. Nap mint nap megtörténnek, úgy a laboratóriumok szigorúan kontrollált körülményei között, mint a való világban.

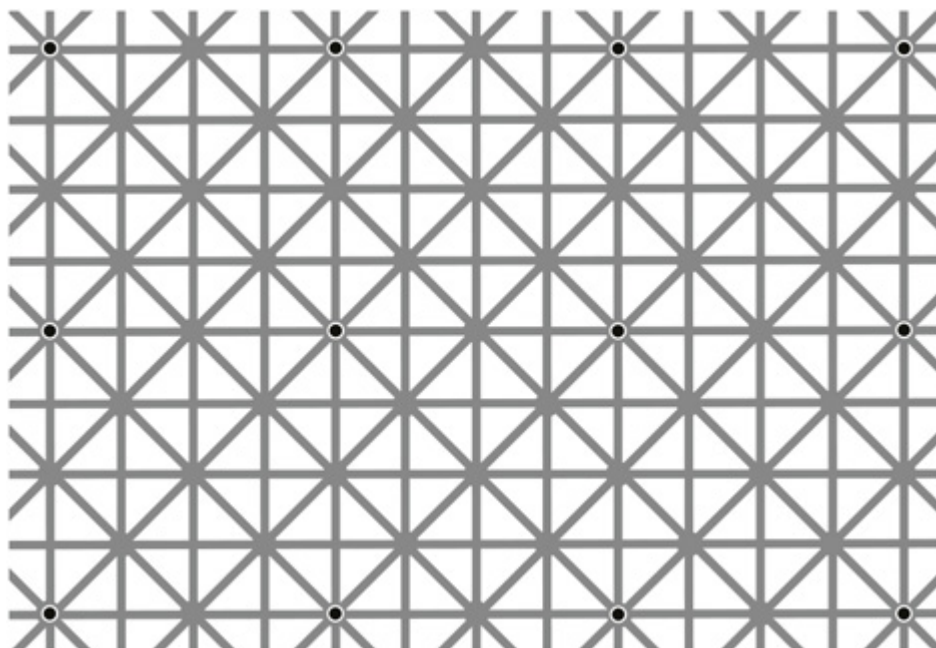
A teremre most néma csend ereszkedett.

– A kérdés tehát nem az, hogy ezek a jelenségek valóságosak-e. A tudomány már bizonyította, hogy azok. A kérdés az... hogy miért maradunk olyan sokan vakok az irányukban?

Megnyomott egy gombot, és új kép jelent meg a háta mögötti kivetítőn.

A *Hermann-rács*. Langdon azonnal felismerte az elterjedt vizuális illúziót, amelyen látszólag fekete pontok jelentek meg, majd tűntek el, attól függően, hogy az alany az ábra melyik részére összpontosított.

A hallgatóság elkezdte megtapasztalni a hatást, a termen meglepett moraj futott végig.

– Ezt egyetlen egyszerű okból kifolyólag mutatom meg önöknek: hogy emlékeztessen magunkat, az emberi észlelés tele van *vakfoltokkal* – mondta Katherine. – Néha annyira lefoglal minket a rossz irányba nézés, hogy nem látjuk, mi van közvetlenül a szemünk előtt.

A reggeli égbolt még mindig koromfekete volt, amikor Langdon kilépett az úszóközpontból, és elindult lefelé a dombról. Harmincperces vízi meditációja után nyugodtnak érezte magát, magányos sétája vissza a hotelbe hamar az egyik legkedveltebb részévé vált a napjainak. Amikor odaért a folyóhoz, a turistainformációs központ digitális óráján a 6:12-es időpont izzott.

Rengeteg időm van, gondolta, még mindig abban reménykedve, hogy visszafekhet az ágyba Katherine mellé, és meggyőzheti őt, hogy mondja le a nyolcórás találkozóját Brigita Gessnerrel. Az idegtudós szinte már erőszakkal kényszerítette Katherine-t, hogy látogassa meg a laborját ma reggel, Katherine pedig túl udvarias volt ahhoz, hogy visszautasítsa.

Amikor Langdon megérkezett a Károly hídhöz, látta, hogy a sima hótakaró már nem érintetlen, más korán kelők lábnyomai pettyezték. Rálépett a hídra a jobb oldalon emelkedő Judit-torony, az eredeti középkori építmény egyetlen megmaradt eleme mellett. A távolban ott magasodott az „új”, tizennegyedik századi őrtorony, ahol egykor levágott és lándzsákra tűzött fejeket tettek közszemlére, emlékeztetőként mindenkinek, aki megkérdőjelezte a Habsburgok uralmát.

Azt mondják, az elhaladók még ma is hallják fájdalmas nyögéseiket.

A „Prága” jelentése szó szerint „küszöb” volt, és Langdon mindig úgy érezte, átlép egy küszöböt, amikor idejön. Ez a varázslatos város évszázadokon át el volt árasztva miszticizmussal, szellemekkel és kísértetekkel. Az útikönyvek még manapság is kiemelték Prága természetfeletti auráját, amely szinte tapintható mindazok számára, akik elég nyitottak rá.

Én valószínűleg nem tartozom közéjük, gondolta Langdon, bár el kellett ismernie, hogy a Károly híd kifejezetten túlviláginak tűnt ma reggel, ahogy a hőés szellemglóriát szőtt a gázlámpák köré.

Évszázadokon át ez a város volt Európa okkultista központja. II. Rudolf király föld alatti Speculum Alchemiaejében titokban gyakorolta az átalakító tudományokat. John Dee és Edward Kelley távolbalátók azért utaztak ide,

hogy szellemidéző szeánszokat tanulmányozzanak, és angyalokkal kommunikáljanak. A titokzatos zsidó író, Franz Kafka itt született és dolgozott, itt írta meg a komoran szürreális *Az átváltozást*.

Ahogy Langdon továbbhaladt a hídon, tekintete a folyó fölé magasodó, távoli Four Seasons Hotelre tévedt, amelynek tövét a Moldva folyó mély vize mosta. A csillogó vízfelszín felett a második emeleti lakosztály ablaka még mindig sötét volt.

Katherine még alszik, gondolta, ami nem lepte meg, tekintve, hogy a rémálom az éjszaka legnagyobb részében ébren tartotta a nőt.

A roppant méretű híd harmadánál odaért Nepomuki Szent János bronzszobrához. Ezen a helyen ölték meg, gondolta megborzongva. A király utasította a szentet, hogy szegje meg titoktartási fogadalmát, és számoljon be neki a királyné gyónásairól, de a pap ezt elutasította, ezért a király parancsára megkínozták, és ledobták a hídról.

Langdon teljesen belefeledkezett a gondolataiba, amikor valamivel előrébb szokatlan látvány vonta magára a figyelmét. Körülbelül a híd felénél feketébe öltözött nő közeledett. Valószínűleg egy jelmezbálból tarthatott hazafelé, mert egészen furcsa fejdísz viselt – egy tiarát, amelyből fél tucat fekete, hegyes tövis állt ki legyezőszerűen, felfelé távolodva egymástól, körbevéve viselője fejét, akár egy...

Langdon megdermedt. *Egy fénykorona?*

A bizarr egyezés, egy fénykorona megpillantása ma reggel egyszerre volt meglepő és egy kicsit nyugtalanító, de Langdon emlékeztette magát, hogy az ilyen kísérteties jelmezek mennyire gyakoriak Prágában.

Ahogy azonban közelebb ért, a kép még különösebbé vált. A tüskés glóriát viselő nő mintha transzban lett volna, úgy lépdelt, mint egy élőhalott, hatalmas szeme üresen meredt maga elé. Langdon már épp meg akarta kérdezni, minden rendben van-e, amikor meglátta, mit tart a kezében.

A látványra földbe gyökerezett a lába.

De hiszen ez... lehetetlen!

A nő egy ezüst *dárdát* markolt.

Mint Katherine rémálmában...

Langdon a hegyes fegyverre meredt, és azonnal az jutott eszébe, hogy talán ő álmodik. Ahogy egy vonalba érték, rájött, hogy ő maga nem is mozog, kővé dermedtette saját zavarodottsága. Kirángatta magát a bénultságból, és a nő után fordult, megpróbálta magára vonni a figyelmét.

– Elnézést! Kisasszony!

A nő csak vonult tovább, mintha meg sem hallotta volna.

– Hahó! – kiáltotta utána Langdon még mindig egy helyben állva, de a nő egyszerűen csak továbbsuhant, akár egy jelenés... mint egy vak szellem, akit ismeretlen erő húz a híd túloldalára.

Langdon megfordult, hogy utánafusson, de csak két lépést tudott megtenni, és újra megtorpant, ezúttal az orrát megcsapó átható bűz hatására.

A jelenés nyomában eltéveszthetetlen szag terjengett.

A halál szaga.

A bűz azonnal kifejtette a hatását, Langdont elöntötte a félelem.

Istenem, ne... Katherine!

Az ösztöneinek engedelmeskedve elfordult, és lázasan kotorászni kezdett a zsebében a telefonja után, miközben futásnak eredt a Károly hídon. A hotelhez közeledve a szájához emelte a készüléket, és belekiabált:

– Hé, Siri, hívd a 112-t!

Mire a kapcsolat létrejött, átkelt a hídon, és elérte a Křižovnická utcát.

– Száztizenkettő – jelentkezett be egy hang. – Mi a vészhelyzet?

– A prágai Four Seasons! – kiabálta a telefonba Langdon, miközben balra kanyarodott, és a sötét járda mellett a hotel felé sprintelt. – Evakuálniuk kell! Most!

– Elnézést, elárulná a nevét?

– Robert Langdon, amerikai...

Az előtte lévő parkolóból egy taxi kanyarodott ki, és már nem tudta kikerülni, nekirohant az autó oldalának, a telefon a havas utcára hullott. Azonnal felkapta, és futott tovább, de a hívás megszakadt. Nem számított; a hotel bejárata ott volt előtte.

Zihálva rontott be az előtérbe, és a hotelmenedzsert meglátva odakiáltott neki:

– *Mindenkinek el kell hagynia az épületet!*

A rendőrök időközben eltűntek, de a maroknyi kávézó vendég meglepetten kapta fel a fejét.

– *Mindenki veszélyben van!* – folytatta Langdon. – *Kifelé innen!*

A hotelmenedzser ijedten sietett oda hozzá.

– Kérem, professzor! Mi történt?

De Langdon már a falon lévő tűzjelző felé rohant. Habozás nélkül betörte az üveget, és megrántotta a kart.

A vészjelző szirénák azonnal megszólaltak.

Langdon kiszáguhdott az előtérből, és végigfutott a hosszú folyosón a másik szárnyba, ahol a lakosztályuk volt. A hotel hátsó részébe érve elsuhant a lift mellett, és a lépcsőfokokat kettesével szedve rohant fel a magánelőtérbe. Kinyitotta a királyi lakosztály ajtaját, berontott, és vadul kiabálni kezdett a sötétben:

– *Katherine! Ébredj! Az álom, amit láttál...!* – Felkattintotta a főkapcsolót, és besietett a hálószobába. Az ágy üres volt. *Hol lehet?* Benézett a fürdőszobába. Semmi. Kétségbeesetten kutatta át az egész lakosztályt. *Nincs itt?!*

Abban a pillanatban a közeli templom harangja gyászosan megkondult.

A hang mindent elnyomó rettegéssel töltötte el Langdont. Valami azt súgta neki, nem fog időben kiérni a hotelből. Az adrenalintól hajtva, saját életét féltve a fülkeablakhoz rohant, és lenézett a Moldva mély vizére.

A folyó egyenletes, sötét felszíne közvetlenül ott volt alatta.

A harang egyre hangosabban zúgott.

Próbált gondolkodni, de nem voltak gondolatai, csak egy mindent elnyomó emberi ösztön – a túlélésé.

Langdon tétovázás nélkül kitarta az ablakot, és fellépett a párkányra. A hideg, havas légáramlat sem tudta mérsékelni a pánikot, amit érzett.

Ez az egyetlen lehetőség.

Kilépett a párkány szélére.

Aztán vett egy nagy levegőt, és kivetette magát a sötétbe.

5. FEJEZET

Robert Langdon levegő után kapkodott.

A Moldva folyó jeges vizének sokkja kis híján megbénította a testét, küzdenie kellett, hogy a felszínen maradjon. Érezte nedves ruhájának súlyát, féltő volt, hogy az öltözéke a mélybe rántja.

Katherine...

Felnézett a második emeleti alakra, ahonnan kiugrott. A robbanás, amitől tartott... nem következett be. A Four Seasons Hotel még mindig állt, teljesen sértetlenül.

A vészvilágítás rideg ragyogásában hotelvendégek özönlöttek ki az oldalsó bejáraton a folyóba nyúló kikötőmólóra néző tágas teraszra.

Miközben nagy erőfeszítéssel a vizet taposta, Langdon észrevette, hogy az áramlat kezdi elsodorni; a móló volt az egyetlen esélye, hogy kimásszon a vízből, mielőtt túlságosan messzire sodródik.

Mindent megtett, hogy elkerülje a pánikot, és megpróbálta gyorsúszásban elérni a mólót, de alig tudta felemelni a karját. Átázott melegítője szinte lehorgonyozta. A hideg víztől a keringési rendszere máris összeszűkül, Langdon észlelte a kihülés első figyelmeztető jeleit a csuklójába és bokájába hasító fájdalomban.

Ússz, Robert...

Végül suta melltempókra váltva vette fel a harcot az áramlattal, így próbált eljutni a hotel dokkjáig. Félve tekintett a mólón túlra, mert nem sokkal lejjebb volt egy vízesés – bár tudta, hogy valószínűleg rég elveszíti az eszméletét, és elsüllyed, mire odaér.

Tempózz, a fenébe is!

Miközben karja lassan hajtotta őt előre a vízben, Langdon elméjében a szellemszerű, fekete fénykoronát viselő nő képe izzott. A fejdísz lehetett

volna véletlen egybeesés... de a dárda? És a halál búze?

Lehetetlen.

Erre nincs magyarázat.

Egy pillanatra az is felmerült benne, hogy talán még alszik, és beleragadt egy nagyon valóság-hű rémálomba, amilyenhez hasonlót Katherine is átélt előző éjjel. *Nem.* A maró hideg és hevesen dörömbölő szíve tudatták vele, hogy ébren van. Mint mindenkinél, aki már átélt hasonlót, nála is sorban jelentkeztek az akut hipotermiával együtt járó, jellegzetes tünetek – sokk, pánik, reflektálás, és végül az elfogadás.

Használd fel a pánikot, mondogatta magának. Ússz keményebben!

Az áramlaton keresztülvágva, esetlen mozgással úszott a móló felé, próbálta figyelmen kívül hagyni az egyre erősebb fájdalmat. Minden erőfeszítés után egyre rosszabbul érezte magát, bár a hotel vészjelző szirénája mintha hangosabb lett volna. *Közeledem.* A szeme égett a jéghideg vízben, a látása kezdett elhomályosulni.

A móló most már nagyon közel volt, sötét tömege jól látszott a biztonsági lámpák fényében. Langdon hajtotta magát felé, még egy utolsó tempó, és sikerült megragadnia valami szilárdat. Zsibbadt ujjai alig érzékelték a durva deszkát, kapaszkodni is alig tudott velük. A móló peremén egyik kezét a másik mellé téve elaraszolt a kis fémlétráig, és ott minden maradék erejét összeszedve kihúzta magát a vízből. Mozdulatlanul terült el a deszkákon, átázott ruhái elkezdtek eresztetni magukból a vizet.

Langdon kimerülten reszketett, tisztában volt vele, hogy még mindig nagy veszélyben van.

A levegőn gyorsan megfagyok. Melegbe kell jutnom!

Négykézlábra emelkedett, és felnézett a hotelre. A terasz már tömve volt vendégekkel, sokan fürdőköpenyben álltak a hóban. Megfordult, visszatekintett a Károly hídra, amely innen nézve képeslapnak tűnt a hóesésben meleg fényel izzó gázlámpáival.

Láttam, amit láttam.

Gyors léptek közeledését hallotta a mólón.

– Mr. Langdon! – Az űzött tekintetű hotelmenedzser érkezett. Csúszva torpant meg a hóval borított felületen. – Jól van, uram? Mi történt itt?

Langdon bólintott.

– Én... azt hittem... hogy...

– Hogy tűz van?

Langdon a hidegtől reszketve rázta a fejét.

– Nem...

– Akkor miért aktiválta a riasztót? – A hotelmenedzser máskor udvarias és kimért hangja most elkínzott és dühös volt.

– Azt hittem... vészhelyzet van.

– *Miért?*

Langdon küszködve próbálta ülő helyzetbe tornászni magát. Lüktetett a feje, már érezte is a hipotermia hatásait.

A hotel egyik biztonsági őre csatlakozott hozzájuk futva. Az izmos férfi lehajolt, Langdon hóna alá nyúlt, és egyetlen erős mozdulattal talpra rántotta a professzort, aki nem tudta, segíteni akar-e neki, vagy inkább letartóztatja.

– *Miért* aktiválta a riasztót, uram? – ismételte meg a kérdést a hotelmenedzser szúrós tekintettel.

– Sajnálom... – felelte összekoccanó fogakkal Langdon. – Én... összezavarodtam.

– A rendőrség jelenléte miatt a hotelben? Mondtam, hogy az semmiség!

– A férfi láthatóan alig bírta türtőztetni magát. – Tudnom kell... *biztonságban* visszamehetünk?

Langdon látta, hogy a hátsó kijáraton még mindig szivárognak kifelé a vendégek, és csak elképzelni tudta a káoszt a hotel főbejáratánál. *Ezt nem tudom elmagyarázni nekik. Azt fogják hinni, megőrültem.*

– Langdon professzor. – A hotelmenedzser ingerült hangja most már dühösbe fordult. – Választ kell kapnom! Négyszáz vendég várakozik idekint a hóban! Biztonságos az épület? Igen vagy nem? Visszatérhetnek a vendégeik?

Langdon ismét látta maga előtt a fekete fénykoronát viselő nőt... az ezüst dárdát... és érezte a halál átható bűzét. *Lennie kell másik magyarázatnak. A világ nem így működik! Szedd össze magad, Robert!*

Végül bólintott.

– Igen... azt hiszem, biztonságos. Rettenetesen sajnálom. Mint mondtam... összezava...

– *Vypněte alarm!* – szólt oda a hotelmenedzser a biztonsági őrnek, aki abban a pillanatban elengedte Langdont. Miközben a professzor tántorogva próbált talpon maradni, az őr előhúzott egy rádiót, és belevakkantott néhány parancsot. Ezalatt a hotelmenedzser elintézett egy hívást a mobiltelefonján.

A riasztó másodperceken belül elhallgatott, helyét a közeledő rendőrautók szirénái vették át. A hotelmenedzser lehunyta a szemét, vett egy mély lélegzetet, és az ajkát lebiggyesztve lassan kifújta a levegőt. Aztán újra felnézett, és nyugodtan lesöpörte a hópelyheket a sötét öltönyéről.

– Langdon professzor – suttogta összeszorított foggal –, most fogadnom kell a hatóságokat. A biztonsági emberem felkíséri a szobájába. Kérem, *ne* menjen sehová. A rendőrök fel fogják keresni.

Langdon engedelmesen bólintott.

A hotelmenedzser elsietett, a biztonsági őr pedig egy kis szolgálati bejáraton keresztül a hátsó lépcsőhöz kísérte Langdont. A professzor sportcipője minden lépésnél csikorgott, ahogy felsétáltak a királyi lakosztályhoz. Az ajtó nyitva volt, a lámpák égtek, semmi sem változott a távozása óta.

– *Zůstaňte tady* – mutatott az őr a szobára.

Langdon nem beszélt csehül, de az őr testbeszéde egyértelmű volt. *Menjen be, és maradjon is ott.* Bólintott, engedelmesen bevonult a lakosztályba, és becsukta maga mögött az ajtót.

A fülkeablak, ahonnan leugrott, még mindig tárva-nyitva állt, a párkányra helyezett virágok máris hervadni kezdtek a jeges hidegben. A vörös, fehér és kék tulipánok az amerikai nagykövet ajándékai voltak Katherine számára, amiért a városban tartja meg az előadását – a színek egyszerre jelképezték az amerikai és a cseh zászlót.

Langdon becsukta az ablakot, közben morbid módon az jutott eszébe, hogy a defeneztráció gyakorlata – amikor az áldozatot kidobták egy ablakból – egyaránt jellemző volt a huszita háborúkra és a harmincéves háborúra. Szerencsére ennek a hotelnek az ablaka sokkal alacsonyabban

volt, mint a prágai vártoronyé, és a zűrzavar ellenére, amit ma reggel okozott, nem gondolta, hogy sikerült kirobbantania valamilyen háborút.

Beszélnem kell Katherine-nel... elmondani neki, amit láttam.

A találkozás a Károly hídon élete egyik leginkább zavarba ejtő élménye volt, és bár Katherine nyitottan állt hozzá minden „paranormális” jelenséghez, Langdon kételkedett benne, hogy erre lenne bármilyen magyarázata.

Abban a reményben, hogy a nő talán üzenetben értesítette őt, hogy biztonságosan kijutott a hotelből, benyúlt víztől csöpögő melegítőnadrágja zsebébe, hogy elővegye a telefonját, de a készülék nem volt ott – nagy valószínűséggel a Moldva folyó fenekén pihent.

Újból rátört a reszketés, miközben besietett a hálószobába, hogy a hotel telefonján hívja fel őt. Ahogy azonban a készülék felé nyúlt, megpillantott egy kézzel írt üzenetet az éjjeliszekrényen.

A korábbi pánikjában nem vette észre.

R!

Úgy döntöttem, gyalog megyek dr. Gessner laborjába.

Ne te legyél az egyetlen, aki ma reggel testmozgást végez!

Tízre visszaérek. Tegyél félre nekem egy smoothie-t! 😊

K.

Langdon nagyot sóhajtott.

Katherine biztonságban van. Elég ennyit tudnom.

Megkönnyebbülten sétált át a mosdóba, ahol megnyitotta a zuhanyt, és ruhástól beállt alá.

6. FEJEZET

Az Éter távozott, a Gólem meztelenül feküdt a matracon.

Utazása a csúcspontra ért, ahogy mindig, az eufória hullámai összevegyültek a minden dologhoz való spirituális csatlakozás mindent elborító érzésével. Az Éter befogadása nem szexuális jellegű orgazmus volt – a misztikus boldogság tetőpontja kinyitott egy kaput, amelyen keresztül a maga teljességében lehetett látni a Valóságot.

Az efféle misztikus utazásokat gyakran lenézően csak téveszmés fantáziálásnak tartották, de azokat, akik látták az Igazságot, nem érdekelte mások szűklátókörűsége. A Gólem tapasztalatból tudta, hogy a világegyetem sokkal összetettebb és csodálatosabb annál, mint amit a legtöbben meg tudnak érteni. A Modernnek még most sem fogadták el az Igazságot, amit az Ősiek ösztönösen megértettek... Az emberi test nem más, mint ideiglenes hordozóeszköz, amelyben megtapasztaljuk ezt a földi birodalmat.

Kivette a perforált szilikonlabdát a szájából, és a *svatyně* fekete magányában felállt. A teljes sötétségben a távolabbi falhoz sétált, és letérdelt az ott kialakított szentély előtti párnára.

A sötétben matatva megtalálta a gyufásdobozt, meggyújtott egy gyufát, és vele a három viaszgyertyát, amelyeket az asztalon, az elszáradt virágok között helyezett el.

Ahogy a vibráló gyertyafény egyre erősebb lett, a falon lévő fénykép is kivehetővé vált.

Szeretettel mosolygott fel a nő képmására.

Nem ismeresz engem, de itt vagyok, hogy megóvjalak a gonosztól.

A nőt fenyegető sötét hatalmak nagyon erősek voltak, és különösen messzire értek. Védenca sokkal sebezhetőbb volt most, mint korábban

bármikor, főként mert a figyelme másfelé járt.

Megtalálta a szerelmet.

Vagy legalábbis azt hiszi...

A Gólemnek a gondolattól is felkavarodott a gyomra, hogy a nő egy ilyen méltatlan személynek adja oda a testét.

Ő nem ért meg úgy téged, mint én.

Senki nem ért meg úgy.

Időnként, amikor a nő az ágyban feküdt, összefonódva új, prágai szeretőjével, a Gólem engedélyezte magának, hogy figyelje őt... látogatóként védenca elméjében, a csendes szemlélő, aki legszívesebben a fülébe üvöltött volna: „Ő nem az, akinek látszik!”

De a Gólem csendben maradt... gondolat volt csupán az árnyak közt.

Sosem tudhatja meg, hogy itt vagyok.

7. FEJEZET

A világ legnagyobb könyvkiadója, a Penguin Random House évente közel húszezer könyvet dob piacra, és az évi bruttó árbevétele meghaladja az ötmilliárd dollárt. A cég amerikai központja a Broadwayen található, Midtown Manhattanben, és huszonnégy emeletet foglal el egy csupa szürke üveg, csillogó felhőkarcolóban, amelyet Random House Tower néven ismernek.

Ma este az irodák csendesek voltak. Elmúlt éjfél, és már a takarítószemélyzet is végzett a munkájával. A huszonharmadik emeleten, az egyik sarokirodában azonban égett egy lámpa.

Jonas Faukman szerkesztő valódi éjszakai bagoly volt. Fiatalos ötvenöt évesként még mindig egy tinédzser időbeosztása szerint élt, naponta futott a Central Parkban, és farmerben, illetve fekete félcipőben járt dolgozni. Hullámos, fekete haja szerencsére még elég sűrű volt, szakálla azonban már az őszülés jeleit mutatta – előszeretettel gondolt arra, hogy egyre jobban hasonlít Joseph Conradra.

Faukman szerette ezeknek a késői óráknak a háborítatlan csendjét, élvezte a magányt, miközben összetett történetvonalakkal és bonyolult prózákkal küzdött, és számolatlanul írta a részletekbe menő megjegyzéseket a szerzőknek. Ma este letakarította az asztalát, hogy azzal töltse az éjszakát, amit a legjobban szeretett a világon... elolvasson egy frissen érkezett kéziratot egy vadonatúj szerzőtől.

Feltérképezetlen potenciál.

A legtöbb megjelent könyv nyom nélkül érkezett, majd távozott a feledésbe, néhány kiválasztott mű azonban megragadta az olvasók fantáziáját, és sikerré vált. Faukman nagy reményekkel állt neki ennek a mostaninak. Már hónapok óta várta az érkezését. A mű az emberi tudat

rejtélyeinek bátor felfedezése volt, a híres noétikus kutató, Katherine Solomon tollából.

Valamivel több mint egy éve Faukman közeli barátja, Robert Langdon elhozta Katherine-t New Yorkba, hogy egy ebéd mellett ismertethesse vele könyvtervét. A kutató egészen elképesztő bemutatót tartott – Faukman még soha nem hallott ennél lenyűgözőbb prezentációt ismeretterjesztő műhöz. Napokon belül rövidre is zárta a dolgot, előnyös kiadói szerződést kínált Katherine-nek.

Katherine az elmúlt egy évben teljes titoktartás mellett írt, és csak ma délután hívta fel őt Prágából, hogy közölje, befejezte a kézirat átolvasását, és kész elküldeni Faukmannak. A férfi gyanította, Langdon is bátoríthatta Katherine-t, hogy fejezze be a finomítgatást, és kérje ki a szerkesztője véleményét. Akármilyen is volt a kiváltó ok, ha Katherine Solomon kézírata csak feleannyira magával ragadó, mint az ismertetője volt, akkor ez a könyv szerkesztői karrierjének egyik legfontosabb állomása lesz.

Megvilágosító erejű... meghökkentő... egyetemesen érvényes.

Az emberi tudat megértésének küldetése hamar a tudomány új Szent Gráljává vált, és Faukman érezte, hogy Katherine Solomon lehet az iránymutató hang ezen a területen. Ha az elmélete helytállóan bizonyul, akkor az emberi elme egyáltalán nem olyan, amilyennek elképzelték; az igazság alapvető változást hozhat abban, ahogy az emberiségre, az életre, vagy akár a halálra tekintünk.

Faukman azon elmélkedett, hogy olyan művet fog szerkeszteni, amely egy nap ott állhat más paradigmaváltó klasszikusok mellett – mint *A fajok eredete* és *Az idő rövid története*.

Lassíts, Jonas, emlékeztette magát. Még el sem olvastad.

A hangos kopogtatás visszazökkentette a jelenbe, hátrafordult a székével – meglepte, hogy látogatója érkezett az éjszaka közepén.

– Mr. Faukman? – Idegen fiatalember állt az ajtóban.

– Igen. Maga kicsoda?

– Elnézést, ha megijesztettem. – A látogató felemelt egy laminált céges névtáblát. – Alex Conan vagyok az adatbiztonságtól. Főként éjszaka dolgozom, amikor kisebb a rendszerforgalom.

A srác göndör, szőke tincseinek és Pizzeria Papayago pólójának köszönhetően sokkal inkább nézett ki szörfösnek, mint informatikusnak.

– Miben segíthetek, Alex?

– Ó, valószínűleg csak téves riasztásról van szó – felelte a fiatalember –, de a rendszerünk épp most címkézett fel egy adatot, amihez hozzáfértek.

Vajon mikor fogadja el végre a világ, hogy az adat „szó” önmagában is többes szám? – mélázott el Faukman.

– Biztos vagyok benne, hogy semmiség – nyugtatta meg a srác. – Azért kezdtem aggódni, mert a „jogosulatlan felhasználó” nagyon ritka riasztás nálunk, de most már látom, hogy maga *valóban* itt van az épületben, bejelentkezve, így máris jobban érzem magam. Valószínűleg valami apró hiba léphetett fel a fiókjánál.

– De én *nem* vagyok bejelentkezve – mutatott Faukman a monitorára. – A számítógépem egész este nem volt bekapcsolva.

A srác szeme elkerekedett.

– Ó...

Faukman kezdett megijedni.

– Valaki be van jelentkezve a fiókkal?

– Nem, nem! – rázta a fejét az informatikai technikus. – Vagyis, már nem. Akárki is volt, távozott.

– Ki volt az? Mit akar ez jelenteni?

A technikus most már láthatóan aggódott.

– Csak annyit jelent, hogy valaki behatolt az ön személyes partíciójába, uram, jelszó vagy felhatalmazás nélkül. Akárki is volt az, komoly szakértelemmel kellett rendelkeznie, mert nekünk katonai besorolású tűzfal védelmü...

– Várjon, és *mihez* fért hozzá pontosan? – Faukman visszafordult az asztalához, és bekapcsolta a számítógépet. *Az egész szakmai életem azon az átkozott szerveren van eltárolva!*

– Valaki meghackelte az egyik BVM-jét – mondta a srác.

Faukman megdermedt. *Nem ezt a választ szerettem volna hallani.*

A BVM – biztonságos virtuális munkatér – viszonylag új koncepció volt a PRH-nál. A kéziratok ellopását célzó könyvkalózkodás miatt egyes PRH-

szerkesztők arra biztatták a legnépszerűbb szerzőket, hogy *kizárólag* a Penguin Random House szerverein dolgozzanak, ami plusz egy további biztonsági réteget jelentett. Így a PRH legértékesebb kézirateit egyetlen, biztonságos helyen írták, szerkesztették és tárolták – a cég kódolt, tűzfalal védett rendszerében, a Random House Towerben... És került egy biztonsági másolat Marylandbe is.

Katherine Solomont is arra kértem, hogy használjon BVM-et, gondolta nyugtalanul Faukman.

Mivel érzékelte a könyvben rejlő sikerlehetőséget, Faukman arra bátorította Katherine-t, hogy a kézirat létrehozása közben nagyon szigorú biztonsági protokollt alkalmazzanak. Katherine ebbe örömmel beleegyezett, azt mondta, megnyugtató a gondolat, hogy a világ bármely részéről dolgozhat a kéziratán, abban a biztos tudatban, hogy az összes anyaga egy helyen van, biztonságban, automatikus mentésekkel.

A legtöbb szerző hasonlóképpen gondolkodott, ugyanakkor egy dolog miatt aggódtak. *Titoktartás*. Egyetlen író sem akarta, hogy egy türelmetlen szerkesztő folyamatosan figyelje a kézirat megszületését, még mielőtt készen állnának rá, hogy megmutassák. Éppen ezért a BVM-et használó szerzők jelszóval – egy hozzáférési kóddal, amit csak ők ismertek – védték saját virtuális munkaterületüket, amíg a kézirat készen nem állt a bemutatásra.

Katherine esetében ez a mai napot jelentette, gondolta Faukman.

Amikor a nő korábban felhívta Prágából, izgatottan adta meg a szerkesztőnek az elérési kódot, hogy elkezdhesse az olvasást és a szerkesztést. Faukman azonnal eltüntetett minden más munkát az asztaláról, hogy este belevethesse magát a kéziratba, és a hétvége során az elejétől a végéig átolvassa. Most azonban ezt a régóta várt éjszakai olvasást nyugtalanító hírekkel zavarta meg egy pólót viselő informatikus.

– *Melyik BVM-hez fértek hozzá?* – kérdezte kiszáradó torokkal. – *Melyik könyvhöz?*

A srác elővett egy noteszlapot a zsebéből, és elkezdte széthajtogatni.

– *Valami matematikai* könyv lehet...

Faukman felkapta a fejét, megcsillant előtte egy reménysugár.

– *Tessék, ez az.* – Alex belenézett a papírba. – *A címe... SUM.*

A szerkesztőt abban a pillanatban elfogta a pánik.

Lélegezz, Jonas. Lélegezz!

A *SUM* nem valami matematikai témájú könyv volt. Hanem egy rövidítés.

Annyit jelentett: „Solomon – Untitled Manuscript”, azaz cím nélküli kézirat.

8. FEJEZET

Robert Langdon a hotel masszázshanyójának melegében fürdőzve lehunyta a szemét, és mélyen belélegezte a forró gőzt. Sikerült megszabadulnia nedves ruháitól – annál kevésbé a reggeli eseményeket beborító zavaros lepeltől.

Fontolóra vette, hogy megzavarja Katherine látogatását dr. Gessner laborjában, hogy elmondja neki, mi történt, de aztán meggondolta magát. *Ezt a bizarr beszélgetést szemtől szemben kell lefolytatnunk, majd ha visszajött.* Hiába kezdett lassan átmelegedni a teste, és kezdtek kitisztulni a gondolatai, még most sem talált logikus magyarázatot a kísérteties jelenségre a Károly hídon. Ahogy a saját reakciójára sem.

Langdon általában higgadtan reagált nagy nyomás alatt is, ma reggel azonban pánikba esett, eluralkodott rajta valami furcsa, zsigeri félelem. Teljesen átvette az irányítást racionális elméje fölött... a nő látványa, a halál bűze, a dárda, a harangok kísérteties kongása. Az ijesztő emlék végtelenítve, újra és újra lejátszódott a fejében.

Hogyan történhetett ez?

Visszatért az előző éjszaka eseményeihez – alig öt órája történt az egész. Katherine az ő nevét sikoltva ébredt valóság-hű rémálmából. Langdon próbálta megnyugtatni, miközben a nő megszállottan hadarva beszámolt neki az álmában látott ijesztő képekről.

Félelmetes volt, Robert... Egy sötét alak állt az ágyunk végénél. Fekete ruhát viselt... a fején tüskés glória volt... és ezüst dárdát tartott a kezében. És a halál szörnyű bűzét árasztotta. Érted kiáltottam, de te nem voltál ott! A nő azt sziszegte: „Robert nem tud téged megmenteni. Meg fogsz halni!” Aztán fülsüketítő zaj hallatszott, villanást láttam, és a hotel lángba borulva felrobbant. Éreztem, ahogy égek...

Katherine álmának nyilvánvalóan rémületes volta ellenére Langdon akkor nagyon is logikusnak tartotta a képeket. A fénykorona tüskés sugarai tökéletesen illettek Katherine aznap esti előadásához. Az ezüst dárda az egyik téma volt az esemény utáni beszélgetésnél, amikor Brigita Gessner társaságában elfogyasztottak egy italt. A kén szagát az hozhatta elő, hogy korábban rövid látogatást tettek a közeli Karlovy Vary termálforrásainál. A hotel felrobbanása pedig kétségtelenül annak a ténynek a balszerencsés következménye volt, hogy tegnap láttak egy lehangoló hírt egy délkelet-ázsiai robbantásról.

Langdon megnyugtatta Katherine-t, emlékeztette rá, hogy az abszint nagyon erős hallucinogén – és egyébként is fokozottan feszült állapotban volt, mert a szerkesztőhöz került a kézírata. *Ismerem jól ezt a fajta idegességet, gondolta. Nem csoda, hogy álmatlan éjszakád volt.*

Most azonban, órákkal később, a zuhany alatt állva képtelen volt bármiféle logikus magyarázatot találni arra, amit látott... legalábbis a valóság jelenlegi értelmezésében nem.

Einsteinnek volt erre egy híres mondása: *A véletlen Isten eszköze, hogy névtelen maradjon.*

Amit láttam, az nem véletlen volt, makacskodtak Langdon zsigerei, *hanem statisztikai lehetetlenség.*

Vagy Katherine álma előre látta a jövőt... vagy a jövő reagált az álmára. Akármelyik is történt a kettő közül, Langdon teljesen összezavarodott.

Prekogníció.

A képesség a jövő eseményeinek megérzésére vagy meglátására még a bekövetkezésük előtt.

Katherine a Vladislav-terem emelvényéről felidézte a történelem néhány leghíresebb prekognícióját, köztük Carl Jung, Mark Twain és Jeanne d'Arc jövőbe látó álmait. Elmondta, hogy Abraham Lincoln három nappal a meggyilkolása előtt közös álmot látott testőrével, Ward Hill Lamonnal, amelyben egy letakart holttestet őrző katona közölte: „Az elnök az, orgyilkos végzett vele.”

Katherine azután ismertette a valaha volt legfurcsább ügyet, Morgan Robertsonét, egy amerikai íróét, aki 1898-ban megjelentette *A Titan végzete*

című regényét, amely egy nagyon szemléletes rémálmán alapult. A regényben egy elsüllyeszthetetlen óceánjáró – a *Titan* – az első atlanti-óceáni átkelésén nekiütközik egy jéghegynek, és elsüllyed. A könyv hihetetlen módon tizennégy évvel a *Titanic* katasztrófája előtt látott napvilágot. Olyan pontossággal írta le a hajó felépítését, útvonalát és elsüllyedését, hogy az egyezésekre sosem tudtak magyarázatot találni.

– Tudom, hogy vannak itt szkeptikusok – folytatta Katherine, és játékosan Langdonra pillantott –, ezért úgy gondoltam, megosztok önökkel egy kísérletet, amit először évekkel ezelőtt hajtott végre egy kollégám a Noétikus Tudományok Intézetében. Azóta világszerte több laborban is megismételték és továbbfejlesztették. A következőről van szó... – A távkapcsolóval a háta mögött lévő kijelzőre mutatott, ahol megjelent egy kép egy sötét szobában ülő, agyi monitorra kötött tesztalanyról, aki egy kis méretű mozivásznat nézett.

– Miközben speciális berendezéssel figyeltük az alany agyhullámait, véletlenszerű képsorozatot vetítettünk le neki. Ezek a képek három kategóriába tartoztak: borzalmas erőszak, pihentető nyugalom, illetve nyers szexuális tartalom. Mivel mindhárom típus az agy különböző területeit aktiválja, valós időben vizsgálhattuk, ahogy a tudatos elme regisztrálja a képeket.

Újabb kattintás után megjelent az agyhullámok grafikonja az időnkénti csúcserősségekkel – mindegyik színkóddal mutatta, milyen típusú kép idézte elő a kiugrást.

– Ahogy arra számítani lehetett, az agy megfelelő részei aktiválódtak az egyes képek megjelenésekor. Eddig tudnak követni?

A jelenlévők lelkesen bólogattak.

– Nagyszerű. – Ráközelített a grafikon vízszintes tengelyére. – Ez az idővonal rendkívül pontosan jegyzi azt a pillanatot, amikor a számítógép felvillantotta az egyes képeket, ahogy az agyi aktivitás kiugrását is.

Langdon azon töprengett, vajon hová fog ez kifutni.

– Közelítsünk rá még jobban. – Katherine továbbnagyított egy szakaszt.
– Már egy ezredmásodpercnél járunk... és itt szembesülhetünk egy hatalmas problémával.

Nem mondott többet, de másodperceken belül elképedt mormolás töltötte be a hatalmas csarnokot. Langdon osztozott a többiek zavarában. A grafikon szerint az alany adott agyi területe még *azelőtt* aktiválódott, hogy a számítógép megmutatta volna a képet.

– Mint azt egyértelműen láthatják, ez az ember túlságosan korán regisztrált minden képet. Az agya megfelelő részei négyszáz teljes ezredmásodperccel *azelőtt* aktiválódtak, hogy a kép megjelent volna. A tudata valahogy *már tudta*, milyen típusú képet fog látni. – Katherine elmosolyodott. – És még csak nem is ez a legmeglepőbb az egészben...

A terem elcsendesedett.

– Mint kiderült, az agy nemcsak a kép *megjelenése* előtt reagált... hanem még *azelőtt*, hogy a számítógép véletlenszám-generátora *kiválasztotta* volna, melyik legyen a következő kép! Mintha az agy nem megjósolta... hanem *létrehozta* volna a valóságot.

Langdon a körülötte ülőkhöz hasonlóan döbbenetben ült a székén. Tisztában volt vele, hogy ez az elképzelés – miszerint az emberi gondolatok *hozzák létre* a valóságot – a legtöbb spirituális tanítás egyik központi eleme.

Buddha: *Gondolatainkkal mi teremjük a világot.*

Jézus: *Amit imával kérsz, megadatik neked.*

Hinduizmus: *Isten hatalmával rendelkezel.*

Langdon tudta, hogy ezt a koncepciót visszahangozza több modern progresszív gondolkodó és művészzseni is. Robin Sharma üzleti guru kijelentette: *Mindent kétszer hoztak létre; először az elmében, azután a valóságban.* Pablo Picasso egyik legismertebb mondása pedig így hangzott: *Minden, amit el tudsz képzelni, valóságos.*

Langdon összerezzen a kopogásra, a Vladislav-terem képe szétfoslott az elméjében. Újra a zuhany alatt találta magát, és hallotta nyílni a fürdőszoba ajtaját. A kabin áttetsző falán át egy ember elmosódott körvonalait látta belépni, és megkönnyebbülten sóhajtott. *Hála istennek, hogy ilyen korán visszaért.* Katherine minden bizonnyal értesült a hotelben történt incidensről, és azonnal elindult vissza.

– Éppen végeztem. – Langdon elzárta a meleg vizet, a szokásos hideg öblítést ezúttal elhanyagolta. *Ma reggel már elég hideg vízben volt részem.*

Fogta a fülkén belüli akasztóra készített törülközőt, a dereka a köré csavarta, és kilépett a fürdőszobába. – Katherine...

Megdermedt.

Katherine nem volt ott.

Langdon szemtől szemben állt egy bőrkabátot viselő, szikár testalkatú férfival.

– Maga meg ki a fene? – förmedt rá. *Hogy jutott ez be?*

A behatoló fél lépéssel közelebb húzódott, az arca mindvégig komor maradt.

– Mr. Robert Langdon? – kérdezte erős cseh akcentussal. – Jó reggelt, Janáček százados vagyok az Úřad pro zahraniční styky a informancétól. Vettem a bátorságot, hogy magamhoz vegyem az útlevelét a hálósobából. Remélem, nem bánja.

Elvette az útlevelem? Langdon meztelennek érezte magát így, hogy egy szál törülközőben állt szemben ezzel a furcsa emberrel.

A férfi felvillantott egy igazolványt, de Langdon a párás levegőben nem sokat látott belőle, csak a szervezet merész emblémáját – egy hátsó lábán álló oroszlánt. *Ágaskodó oroszlán?* A szimbólum meglehetősen gyakorinak számított, éppenséggel Langdon alma materének is ez volt a címere, bár biztos volt benne, hogy ez a pasas nem a Phillips Exeter főiskoláról érkezett.

– Az ÚZSI-nak dolgozom – mondta a férfi mogorván. – A cseh nemzeti hírszerző szolgálatnak.

Nem tűnsz hírszerző tisztnek, gondolta Langdon. A férfi szeme vérekes volt és vizenyős, ritkuló haja fésületlen, inge gyűrött a bőrkabát alatt.

– Csak *egyszer* fogom elmondani, Mr. Langdon. – A cseh tiszt úgy lépett közelebb hozzá, mintha egy láthatatlan határvonal áthágásával akarna nyomatékokot adni a szavainak. – Maga nemrég evakuált egy ötcsillagos hotelt. Vagy ad nekem egy nagyon jó indokot az indítékára, vagy azonnal letartóztatom.

Langdon alig jutott szóhoz.

– Én... én rettenetesen sajnálom – hebegte. – Nehéz arra magyarázatot adni, százados. Hibát követtem el.

– Ebben egyetértünk – vakkantotta Janáček. Az arca továbbra sem árult el semmit. – Még hozzá nem is kicsit. Miért hozta működésbe a riasztót?

Langdon nem nagyon látott más lehetőséget, mint elmondani az igazságot.

– Azt hittem, robbanás fog történni.

A tiszt egyetlen reakciója sűrű szemöldökének enyhe rándulása volt.

– Érdekes. És mi okozta volna ezt a robbanást?

– Nem tudom... talán egy bomba.

– Értem. Talán egy bomba. Tehát attól félt, hogy van egy bomba a hotelben... és mégis *berohant* az épületbe, fel a lakosztályába?

– Hogy figyelmeztessem a... barátomat.

A százados elővett egy jegyzetfüzetet a zsebéből, belelapozott.

– A barátja Miss Katherine Solomon?

Langdont kirázta a hideg, amikor meghallotta Katherine nevét a cseh hírszerző tiszt szájából. A helyzet pillanatról pillanatra egyre súlyosabbnak tűnt.

– Így van. De már nem volt itt.

– Értem... értem. Tehát amikor már tudta, hogy a barátja biztonságban van, akkor ahelyett, hogy a lépcsőn távozott volna, kockáztatta a megfulladást a jeges folyóban azzal, hogy kiugrott az ablakon.

Langdonnak el kellett ismernie, hogy a cselekedete őt magát is meglepte.

– Pánikba estem. A templom harangja hirtelen megszólalt... olyan baljóslatúnak tűnt.

– Baljóslatúnak? – A tiszt mintha megsértődött volna. – Ezt *Angelus*nak hívják, professzor. A templomi harangok itt óránként a reggeli imára hívnak. Azt gondoltam, ezzel tisztában van.

– Igen, természetesen, de nem gondolkodtam tisztán. A harangoktól úgy éreztem, mintha... nem is tudom... mintha kifutottam volna az időből. Korábban láttam a rendőröket az előcsarnokban...

– Kifutott volna az időből? Tehát... a maga bombája egy *időzített* bomba volt? Reggel hét órára beállítva?

Nem az én bombám volt! Langdon próbált uralkodni magán.

– Nem, csak nagyon össze voltam zavarodva, és az ösztöneimet követve cselekedtem. Természetesen hajlandó vagyok kifizetni a...

– Semmit sem kell kifizetnie, uram – vágott közbe a tiszt valamivel engedékenyebb hangon. – Az emberek könnyen összezavarodnak. Nem az a probléma. Azt próbálom megérteni, *miért* gondolta, hogy robbanás lesz. *Honnan* szerezte az információt?

Nem mondhatom el neki, gondolta Langdon. Az igazság teljesen védhetetlen volt – több mint hihetetlen –, és egy őszinte vallomás könnyen visszaüthetett. *Sosem hinne nekem*. Hirtelen úgy érezte, nagy szüksége volna egy ügyvédre.

– Mr. Langdon? – zavarta meg a gondolatait a százados.

Langdon kényelmetlenül mocorgott, miközben a törülközőt még mindig a dereka köré csavarva tartotta.

– Mint mondtam, összezavarodtam. Téves információt kaptam.

A százados szeme összeszűkül, ahogy egy lépéssel közelebb jött, és halk hangon megszólalt:

– Igazából nem ez a probléma, professzor. A probléma az, hogy *jó* volt az információja. *Nagyon* is jó.

– Nem értem.

A hírszerző tiszt fürkésző tekintettel meredt rá.

– Valóban nem?

Langdon a fejét rázta.

– Professzor – mondta jeges hangon a százados –, ma kora reggel, ebben a hotelben a csapatom megtalált és hatástalanított... egy bombát. Az időzítő pontosan hét órára volt beállítva.

9. FEJEZET

A Gólem a rebegő gyertyafényben még egyszer rápillantott a nő fotójára a falon. Aztán elfújta a gyertyákat, és kísétált a szentélyéből.

Újjászülettem.

Lakásának tiszavirágéletű derengésében fürödve belépett az öltözőbe. Csuklyás köpenye és bakancsa a padlón hevert, ahová sietve ledobta őket, hogy magába fogadhassa az Étert. Erre az utazásra mindig ruhátlanul, sallangok nélkül és teljes sötétségben indult el.

A Gólem gondosan felakasztotta a ruháját, és lesöprögette a gallérjáról a száraz agyagdarabokat. A turistákat gyakran meglepte a kinézete, de a helyiek szinte rá se pillantottak. Prága a dráma és a fantázia városa volt, a mulatozók gyakran járkáltak az utcákon mondabeli alakoknak öltözve – híres szellemeknek, boszorkányoknak, balsorsú szeretőknek, mártírrá lett szenteknek... vagy éppen agyagkolosszusoknak.

Prága legrégebbi legendája.

Egy misztikus őrző... mint én.

A Gólem kívülről tudta az agyagszörnyeteg történetét, hiszen a sajátja volt... egy őrző szellem, fizikai formában... azzal a feladattal, hogy saját kényelmét feláldozva viselje más fájdalmát.

A tizenhatodik századi legenda szerint egy Judah Löw nevű, nagy hatalmú rabbi nedves agyagot ázott ki a Moldva folyó partján, és ebből épített egy szörnyeteget, amely reményei szerint majd megvédi a népét. Kabbalista mágiával beleírt egy héber szót az élettelen őrző homlokába, és az agyagszörnyeteg, amelybe lélek költözött egy másik világból, azonnal életre kelt.

A szó a homlokán az אמת – *emet* – volt. Igazság.

A rabbi *Gólem*nek nevezte el teremtményét, ami héberül „nyers anyagot” jelentett, utalva az agyagra, amiből a szörnyeteg készült. A Gólem a zsidó gettó utcáin járőrözött, védelmezte a veszélyben lévőket, megölte a gonosztevőket, és gondoskodott a közösség biztonságáról.

A legenda itt azonban sötét fordulatot vett.

A szörnyeteg magányossá és zavarttá vált saját erőszakosságától, és végül a teremtője ellen fordult. A rabbinak csak úgy sikerült túlélnie a lény támadását, hogy egy kétségbeesett mozdulattal letörölte az egyik héber betűt a homlokáról.

Az *álef*, א betű eltüntetésével a héber *igazság* szó – az *emet* – valami sokkal sötétebbé alakult: *met*, ami héberül *halált* jelent.

A אמת-ből מת lett.

Az *igazságból... halál*.

A szörnyeteg élettelenül omlott a földre.

A rabbi összeroskadt teremtménye fölött állva már nem bízott semmit a véletlenre. Gyorsan szétszedte az agyagtestet, és a darabokat elrejtette a prágai Ó-új zsinagóga tetőterében. A legenda szerint a mai napig ott vannak, ahonnan rálátás nyílik az ősi temetőre, Löw rabbi nyughelyére.

Az az a temető, ahol az utazásom elkezdődött, gondolta a Gólem, mozdulatlanul lógó, sötét öltözékére meredve. Én vagyok a Gólem. Egy újabb inkarnáció... a lelkek körforgásában.

Őt is védelmezőként idézték meg, annak a nőnek az őrzőjeként, akinek a fényképe ott volt a *svatyně* falán. Védenca azt sem tudta, hogy létezik, és hogy mit tett érte. *Azt pedig főleg nem, hogy mit fogok tenni hamarosan.*

A nő egyik legördögibb árulóját, Brigita Gessnert már megölte. A fejében még most is hallotta a hangját, ahogy kétségbeesésében elmondott mindent, amit ő és összeesküvő társai tettek.

Néhány másik áruló is itt volt Prágában, ahol a Gólem könnyen elérhette őket. Mások, az árnyak közt mozgó hatalomkufárok, több ezer kilométernyire tevékenykedtek.

Nem nyugszom, amíg mindegyik meg nem kapja a büntetését.

A Gólem csak egyetlen módszert ismert ennek végrehajtására.

Elpusztítok mindent, amit alkottak.

10. FEJEZET

Hatástalanítottak egy bombát?

Robert Langdon gondolatai sebesen pörögtek, miközben felöltözött a lakosztálya hálósobájában. Képtelen volt feldolgozni, hogy ma reggel valóban bombamerénylet készült a hotelben, és még kevésbé a hídon lejátszódott jelenetet a dárdás nővel.

Percekkel korábban megkérte a cseh tisztet, hogy közelebről is megnézhesse az igazolványát, a százados pedig mogorván engedett a kérésnek. Megbizonyosodott róla, hogy valóban Oldřicj Janáčeknek hívják, és az ÚZSI hatvanegy éves századosa. Elmondta Langdonnak, hogy a rövidítés jelentése Úřad pro zahraniční styky a informance – Külügyi Információs Hivatal –, és „pontosan úgy kell kiejteni, mint a géppisztolyt: Uzi”.

Az ügynökség ágaskodó oroszlános címeréhez a *Sine Ira et Studio* mottó társult, ami annyit jelentett: „Harag és elfogultság nélkül”, bár a százados viselkedése alapján egyiknek a jelenlétét sem lehetett kizárni.

Janáček az utóbbi három percet Langdon hálósobájának ajtajában töltötte, és csehül vitatkozott a telefonján valakivel, miközben folyamatosan a professzoron tartotta a szemét.

Azt hiszi, el akarok menekülni?

Langdon befejezte az öltözködést, végre kellemes melegséget érzett téli nadrágjában, magas nyakú garbójában és vastag, kötött pulóverében. Lekapta antik Miki egeres óráját az éjjeliszekrényről, és gondosan felcsatolta – érezte, a mai nap során folyamatosan emlékeztetnie kell majd magát, hogy próbálja könnyedén venni az akadályokat.

– *Ne!* – vakkantotta Janáček dühösen a telefonba. – *Tady velím já!* – Bontotta a vonalat, és Langdonra nézett. – *A chůvája* volt az. Feljön ide.

A *chůvám*? Langdonnak fogalma sem volt róla, mit jelent a szó, de Janáček láthatóan nem örült az érkezésének.

A százados feltűnően hórihorgas ember volt, hajlott testtartása miatt úgy tűnt, mint aki bármelyik pillanatban előredőlhet. Langdon követte őt a nappaliba, ahol a tiszt begyújtotta a gázkandallót, kényelmesen letelepedett az egyik bőrfotelben, és keresztbe tette pókszerű lábát.

Ahogy elhelyezkedett, már meg is szólalt a lakosztály csengője.

Janáček az előszobára mutatott.

– Engedje be.

A *chůvám*? – tűnődött el Langdon ismét, miközben az előszobában a bejárati ajtó felé tartott.

A folyosón jóképű, harminc év körüli, Langdonnal körülbelül megegyező magasságú – 180 centinél valamivel magasabb –, fekete férfi állt borotvált fejjel, ragyogó mosollyal és finom vonású arcéllal. A makulátlanul öltözött, kék sportzakót, rózsaszín inget és Foulard nyakkendő-t viselő látogató sokkal inkább tűnt férfimodellnek, mint olyasvalakinek, akivel Janáček százados az imént még csehül vitakozott.

– Michael Harris – mutatkozott be a férfi a kezét nyújtva. – Nagy megtiszteltetés találkozni önnel, Langdon professzor. – Amerikai akcentussal beszélt, talán philadelphiai lehetett.

– Köszönöm. – Langdon kezét rázott vele. *Akárki is vagy.*

– Először is, szeretnék bocsánatot kérni. Janáček századosnak fel kellett volna vennie a kapcsolatot a hivatalommal, mielőtt kikérdezi önt.

– Értem. – Langdon egyáltalán nem értette. – Melyik hivatal is ez?

Harris meglepettnék tűnt.

– Nem mondta el?

– Nem, csak annyit mondott, hogy maga az én *chůvám*.

Harris a homlokát ráncolta, nem is próbált belépni a lakosztályba.

– Janáček csak saját magát szórakoztatta. A *chůva* annyit jelent: *nagynéni*. Az amerikai nagykövetség jogi attaséja vagyok. Azért jöttem, hogy segítsék önnek.

Langdon őszinte megkönnyebbüléssel fogadta a jogi támogatást, bár abban reménykedett, az attasé nem fogja észrevenni, hogy sikerült

lemészárolnia a nagykövettől üdvözlőajándékként kapott drága tulipánkölteményt.

– Az én feladatom – mondta halkán az attasé –, hogy biztosítsam a jogait, amelyek külföldön tartózkodó amerikai állampolgárként megilletik, és amelyeket az eddig hallottak alapján durván a sárba tiportak.

Langdon megvonta a vállát.

– Janáček százados agresszív volt, de a körülményeket figyelembe véve megértem a viselkedését.

– Ez igen nagyvonalú öntől – suttogta Harris. – De figyelmeztetem, legyen óvatos a kedvességével. Janáček százados nagy szakértelemmel aknázza ki az udvariassággal együtt járó gyengeségeket, és nagyon úgy tűnik, hogy ez a mostani helyzet... igen szokatlan.

Az nagyon enyhe kifejezés, gondolta Langdon, aki még mindig nem tudott napirendre térni a hídon látottak felett.

– Egy jó tanács – tette hozzá Harris. – Ez a hotel és a Károly híd is tele van biztonsági kamerákkal, ami azt jelenti, hogy Janáček már minden részletet ismer. Ezért az igazat kell mondania neki. *Ne hazudjon!*

– Harris! – hallatszott Janáček dörgő hangja odabentről. – *Čekám!*

– *Už jdeme!* – kiáltott vissza Harris tökéletesnek tűnő cseh kiejtéssel, majd megnyugtatónak szánt pillantást vetett Langdonra. – Bemehetek?

Amikor beértek a nappaliba, Janáček a tűz előtt üldögélt, nyugodtan pöfékelt egy helyi Petra cigarettát, és hátrahajtott fejjel a mennyezet felé fújta a füstöt.

Ennyit a nemdohányzó lakosztályról.

– Mindenki üljön le – adta ki az utasítást a tiszt, és a cigarettája hamuját belepöccintette a padlón álló vázába. – Professzor, mielőtt elkezdi, szeretném elkérni a telefonját. – Kinyújtotta bütykös kezét.

– Nem, százados – szólalt meg azonnal Harris. – Nincs joga...

– A telefonom elveszett – vágott közbe Langdon. – A folyóban maradt.

– Hát persze – morogta Janáček, és kifújta egy nagy füstfelhőt. – Milyen kényelmes. Leülni!

Langdon és Harris letelepedtek vele szemben.

– Professzor – kezdett bele a százados –, maga öltözködés közben megkérőjelezte azt, ahogy a helyzetet kezeltem. Azt mondta, meg van döbbenve, hogy nem *evakuáltam* a hotelt, amint megtaláltuk a bombát.

– Meglepődtem, de nem kérdőjeleztem meg a maga...

– Mr. Harris? – Janáček nem hallgatta végig, az attaséhoz fordult, és újból beleszívott a cigarettájába. – Esetleg felvilágosítaná a professzort?

– Természetesen – felelte Harris nyugodtan. – Ez méltányolható kérdés, és bár nem számolhatok be részletesen Janáček százados alkalmazott módszereiről, azt megerősíthetem, hogy a tevékenysége összhangban áll az általános terrorelhárító stratégiával. Amennyiben ez lehetséges, a megfelelő reagálás mindig a fenyegetés hatástalanítása oly módon, mintha meg sem történt volna, és ezáltal a nyilvánosság megtagadása a terroristáktól.

– Rendben. – Langdon eltöprengett, vajon nap mint nap hány terrortámadást hiúsítanak meg a nyilvánosság tudta nélkül.

Janáček könyökét a térdére támasztva előrehajolt.

– Van még kérdése?

– Nem, uram.

– Jó, akkor térjünk át az *én* kérdéseimre... mert nekem csak egy van. Az az egy, amire eddig nem volt hajlandó válaszolni. – A százados újból beleszívott a cigarettájába, és úgy tagolta a kérdést, mintha egy gyerekhez beszélne. – Professzor... *honnan* tudott a bombáról?

– Nem *tudtam* – felelte Langdon –, én csak...

– Aktiválta a riasztót! – dörrent rá Janáček. – *Valamit* tudott! És kérem, professzor, ne mondja megint, hogy „ez bonyolult”. Tiszteletben tartom, hogy ön híres tudós, de én sem vagyok ostoba ember. Hiszem, hogy képes vagyok értelmezni a maga bonyolultságát.

– Mr. Langdon – szólalt meg Harris nyugodt hangon. – Ez az ön pillanata; csak mondja el az igazat.

Langdon vett egy mély lélegzetet, és reménykedett benne, hogy Keresztelő Szent Jánosnak igaza volt, amikor azt ígérte, „az igazság szabaddá tesz”.

11. FEJEZET

Jonas Faukman szerkesztő idegesen nyomkodta az egerét, várva, hogy a számítógép rendszere felálljon. Katherine Solomon magán-BVM-jéhez az egész világon csak két embernek volt hozzáférése – magának Katherine-nek, és ma délután Faukmannak.

Hogyan tudott beférkőzni valaki kívülről?

Fizikai rosszullétet érzett, amikor elképzelte, mi minden kompromittálódhatott – Katherine összes tudományos kutatása, a jegyzetei, és ami a legfontosabb, maga a kézirat. *Gyerünk már!* Várt, hogy a számítógép készen álljon a használatra.

Háta mögött a fiatal informatikai technikus Faukman válla fölött figyelte a monitort, és közben halkán dúdolgatott, ami nem igazán nyugtatta meg a szerkesztő idegeit. Amikor a kijelző végre életre kelt, Faukman kikereste a megfelelő mappát, és rákattintott a „SUM” – „Solomon – Untitled Manuscript” – névre keresztelt szerverpartícióra.

Faukman Katherine jelszavát egy noteszlapra írta le, és a fiókjában tárolta elzárva, de mielőtt érte nyúlt volna, a számítógép szokatlan hangot adott ki – három gyors sípolást. A szerkesztő visszafordult a monitorhoz, arra számítva, hogy Katherine belépési ablakát fogja látni, de ehelyett vörös hibaüzenet fogadta.

HIÁNYZÓ PARTÍCIÓ.

– Mi a...? – Újra rákattintott a SUM ikonra. Három rövid sípolás, és ugyanaz a hibaüzenet. *Hiányzó partíció?* Alexre nézett. – Az egész partíció... *eltűnt?* – Ma délután még ott volt, amikor Katherine jelszavát tesztelte. *Hová tűnt?*

A technikus elkerekedett szemmel guggolt le Faukman mellé, és átvette tőle az egeret meg a billentyűzetet. Faukman a lélegzetét visszafojtva

figyelte, ahogy a fiatalember dolgozik. A technikus ujjai szinte táncoltak a klaviatúrán, újra és újra próbálkozott, de ugyanazt az eredményt kapta. Három rövid sípolás.

HIÁNYZÓ PARTÍCIÓ.

– Nem kell pánikba esni – szólalt meg a srác, jól hallhatóan pánikolva. – Ez csak annyit jelent, hogy leplezni akarták a nyomaikat, ezért megsemmisítették a teljes partíciót.

– *Megsemmisítették?*

– Igen, uram, vagyis *törölték*. Az adatai...

– Köszönöm, értem a „megsemmisíteni” szó jelentését. Azt mondja, valaki törölte az összes kutatási anyagot és kéziratvázlatot, ami ehhez a címhez kapcsolódott?

– Igen, uram. A megsemmisítés szokványos hackelés utáni protokoll. Így sokkal nehezebb lenyomozni a hackert. – A technikus újra gépelni kezdett. – De ne aggódjon, Mr. Faulkman, vannak redundáns rendszereink, és az összes adata továbbra is létezik a PRH külső tárolóhelyén, vagyis a marylandi ellátó raktárban. Azonnal bejelentkezem, és visszaállítom onnan az adatokat. – Az ujjai szinte nem is látszottak, olyan gyorsan dolgozott. – Mindössze annyit kell tennünk, hogy belépünk a távoli partícióra, és behívjuk a...

A számítógép ismét három rövidet sípolt. A képernyőn megjelent a már ismerős párbeszédpanel.

HIÁNYZÓ PARTÍCIÓ.

A technikus elkerekedett szemmel próbálkozott meg újra a redundáns szerverrel.

HIÁNYZÓ PARTÍCIÓ.

– Ó... ne! – dünnyögte a srác.

Faulkman testéből hirtelen kiszállt minden erő. *Katherine partícióját mindkét szerverről törölték? A kéziratával és a jegyzeteivel együtt?*

Alex Conan felugrott, és sietve indult az ajtó felé.

– Vissza kell mennem a munkaállomásomhoz, uram. Még soha nem láttam ehhez hasonlót... ez egy nagyon súlyos behatolás!

Ne viccelj!

Faukman bénultan ült a székében, miközben a srác léptei lassan elhalkultak az üres folyosón.

– Szükségem van azokra a fájlokra, Alex! – kiáltotta utána végül. – A szerző rám bízta egy teljes évi munkáját!

Mr. Finch a londoni éjszakában a folyamatosan változó helyzetet elemezte.

Először Brigita Gessner. Az idegtudós felettébb aggasztó üzenetet küldött Katherine Solomon kéziratával kapcsolatban, majd egyszerűen felszívódott. *Teljes rádiócsend.*

Másodszor maga Katherine Solomon. Harmincöt perccel ezelőtt, Prágában Solomon valami olyan váratlan dolgot művelt, amit nem lehetett figyelmen kívül hagyni. *Azonnali beavatkozásra volt szükség.*

Fontolóra vette, hogy értesíti felettesét az Egyesült Államokban, de ott éppen éjszaka volt, ő pedig azért kapott „egyoldalú műveleti irányítást”, hogy stratégiai döntéseket hozzon. Ráadásul feljebbvalói hatalmi pozíciói miatt elsődleges fontosságú volt, hogy ne lehessen összefüggésbe hozni őket semmiféle etikailag megkérdőjelezhető művelettel.

Mint például ez a mostani, gondolta Finch. Tisztában volt vele, hogy társai általában nem szeretnek tudni róla, hogyan éri el az eredményeit.

Ezért alig néhány perccel azután, hogy értesült Solomon lépéséről, az ösztöneit követve akcióba lendült, és két szót küldött el a terepre.

Végrehajtás, most.

A parancsot nyugtázták Prágában és New Yorkban készenlétben álló kapcsolatai.

12. FEJEZET

– *Ezt a nőt látta?* – kérdezte Janáček százados egy tabletet maga elé emelve. A képernyőn szemcsés videó futott, de így is jól látszott a nő, feje körül a fekete tüskékkel, kezében a dárdával.

Janáček és Harris attasé a tűz előtt ültek, szemben Langdonnal.

– Igen, ő az – felelte Langdon, próbálva uralkodni az újra visszatérő pánikon.

– A köztéri kamerák felvételei szerint maga ott volt a hídon, elhaladt a nő mellett, majd visszafordult, hogy mondjon neki valamit, aztán hirtelen futásnak eredt, és evakuálta a hotelt. Mit mondott magának ez a nő?

– Semmit – felelte Langdon. – Ügyet sem vetett rám, csak ment tovább.

– Nem mondott semmit? – nevetett Janáček. – Professzor, ha nem mondott semmit... akkor mitől esett pánikba?

Harris legalább ugyanilyen zavartnak tűnt.

– Azt a szokatlan, tüskés fejdísz viselte... és dárdát tartott a kezében – mondta Langdon. – És nagyon erős... szaga volt. – Azonnal érzékelte, hogy ez milyen furcsán hangzik.

A százados felvonta a szemöldökét.

– Nem tetszett a szaga? Ezért elrohant?

– A... halál bűzét árasztotta.

Janáček hosszan meredt rá.

– A halálét? És pontosan milyen szaga van a *halálnak*?

– Nem is tudom... bomlás, kén, rothadás... ez bonyolult...

– Langdon professzor! – vágott közbe élesen Janáček. – Honnan tudta, hogy ki kell üríteni az épületet?

– Százados – szólalt meg Harris –, esetleg adhatnánk Mr. Langdonnak néhány nyugodt másodpercet, hogy meg tudja magyarázni?

Janáček a tollával a jegyzetfüzetén dobolt, egy pillanatra sem szakította meg a szemkontaktust.

Langdon vett egy mély lélegzetet. *Hát akkor lássuk.*

– Tegnap este – kezdett bele a lehető legtárgyilagosabb hangon – a kollégám, Katherine Solomon előadást tartott a prágai várban. Utána visszatértünk ide a hotelbe, és megittunk néhány italt a bárban. Csatlakozott hozzánk egy jól ismert cseh idegtudós is, dr. Brigita Gessner, aki fontos szerepet játszott abban, hogy Katherine-t meghívták Prágába. Dr. Gessner ragaszkodott hozzá, hogy Katherine kipróbálja a helyi cseh abszintot, amit ő meg is tett, és ami miatt nyugtalanul aludt.

Janáček jegyzetelt.

– Folytassa.

– Olyan fél kettő körül Katherine felriadt a rémálmából. Nagyon feldúlt volt. Kihoztam őt ide, leültem a tűz mellé, főztem neki teát, és hagytam időt, hogy összeszedje magát. Amikor megnyugodott, mindketten visszafeküdtünk.

– Nagyon figyelmes volt magától – morogta Janáček. – És pontosan *hogyan* is kapcsolódik ez a kiürítéses mutatóanyagához?

Langdon elhallgatott, próbálta kitalálni, hogyan fogalmazza meg a mondandóját. Majd megacélozta magát a várható reakciókkal szemben, és elmondta az igazat.

– Katherine rémálma – folytatta a lehető legnyugodtabb hangon. – Azt álmodta, hogy hatalmas robbanás történik... ebben a hotelben.

Látta, hogy erre sem Janáček, sem Harris nem számított.

– Ez nyilvánvalóan nagyon ijesztő... – szólalt meg végül halkán Harris. – De... a nő a hídon? Miért menekült el, amikor meglátta?

Langdon sóhajtott, nagyon lassan válaszolt.

– Mert Katherine álmában megjelent egy nő az ágy végénél, ebben a lakosztályban. Fekete ruhában volt, és ilyet viselt... – Langdon az iPaden lévő képre mutatott. – Pontosan ugyanilyet, egy fekete, tövises fejdísz. És ezüst dárdát tartott a kezében. A nő a halál bűzét árasztotta, és azt mondta Katherine-nek, hogy meg fog halni. – Egy pillanatra elhallgatott. – Aztán az álomban az egész hotel felrobbant, és mindenki meghalt.

– *Hovadina!* – förmedt rá Janáček. – *Baromság!* Egy szavát sem hiszem! Harris hasonlóképpen hitetlenkedő ábrázattal nézett rá.

– Megértem a reakciójukat – bólintott Langdon. – Én is csak próbálom felfogni, de ez az igazság. Ma reggel, amikor megláttam a nőt Katherine álmából, ahogy ott sétált előttem, pánikba estem. Attól féltem, hogy az álom... nem is tudom... afféle figyelmeztetés lehetett.

– Egy álombeli figyelmeztetés? – Janáček erős cseh akcentusa még valószínűtlenebbé tette az egész történetet. – És mondja csak, Miss Solomon varázslatos álmában *mikor* robbant fel a bomba?

Langdon elgondolkodott.

– Nem tudom. Időpontot nem említett.

– Maga mégis kiugrott az ablakon pontosan hétkor, amikor a bomba időzítőjét állították. Honnan tudta, hogy hétkor fog robbanni?

– *Nem* tudtam! Megszólaltak a templomi harangok, és valamiért a fejemben...

– *Ještě větší hovadina!* – Janáček felugrott, és fenyegetően hajolt Langdon fölé. – Dupla baromság! Maga hazudik nekem!

Harris is felpattant, védelmezően szembefordult Janáčekkel.

– Százados, itt most befejeztük!

– Valóban? – csattant fel Janáček az attaséra nézve. – Ma reggel hétkor, pontosan akkor, amikor a robbanást időzítették, Robert Langdon és Katherine Solomon véletlenül *mindketten* távol voltak a hotelről. Nyilvánvalóan féltették az életüket.

– Ez *nevetséges!* – Langdon képtelen volt féken tartani a haragját.

– Legalább olyan nevetséges, mint egy kénköszagú álom?

– Janáček százados – figyelmeztette Harris a tisztet határozottan –, maga most átlép egy határt!

– Miféle határt? – kiabált Janáček. – Éppen hogy elkerültünk egy terrortámadást, és a bizonyítékok azt mutatják, hogy két amerikai előre tudott a robbantásról! A varázslatos álom alibijét pedig nem fogadom el!

Harris Janáčekre meredt, nem hátrált meg.

– Mindketten tudjuk, milyen képtelen feltételezés, hogy Robert Langdon vagy Katherine Solomon fel akarták robbantani a hotel. Ennek semmi

értelme!

– *Nagyon is* van értelme, ha számításba veszi, hogy Katherine-nek teljesen egyértelmű motivációja volt!

– Motivációja a hotel felrobbantására? – hitetlenkedett Langdon.

– Úgy van! A bűnügyi nyomozásoknál mindig felteszek magamnak egy egyszerű kérdést: ki húz hasznot egy adott bűntényből? Mert az a személy lesz a fő gyanúsított, legyen akármilyen valószínűtlen is a feltételezés.

– Százados – szolt közbe Harris –, miféle *hasznot* húzott volna Katherine Solomon egy ilyen...

– Hadd kérdezzek valamit, professzor – vágott közbe Janáček Langdonra nézve. – Tudomásom szerint Miss Solomon könyvet ír. Jók az információim?

– Jók. – Bár Katherine előző este, az előadásán említést tett a könyvtől, Langdont mégis nyugtalansággal töltötte el, hogy ez az ember tud róla.

– Továbbá arról is tudomásom van – folytatta Janáček –, hogy ez a könyv olyan paranormális jelenségek létezését hirdeti, mint az érzékszerveken túli észlelés, a jövőbe látás és hasonlók... Amelyek Miss Solomon kutatási területei. Nekem nagyon úgy tűnik, hogy egy izgalmas hír a misztikus álmóról, ami megmentett egy vendégekkel teli hotelt, nagyon jól jönne a könyv hitelességének igazolásához... és az eladásokat is megdobná.

Langdon hitetlenkedve meredt a tisztre.

– Százados! – Harris ugyanolyan felháborodottnak tűnt. – A célozgatása egyértelműen...

– ...az *egyetlen* lehetséges magyarázat – fejezte be a mondatot Janáček.

– Uram – mondta halkán Langdon –, arra akar utalni, hogy a riasztás és a rémálom valamiféle... *figyelemfelkeltést* szolgál?

Janáček gúnyosan elfintorodott, és hosszan beleszívott a cigarettájába.

– Professzor, harmincnyolc év nyomozói munka után azt hittem, már mindent láttam. De ma, a közösségi média világában újra és újra meg tudok lepődni azon, hogy az emberek mi mindenre képesek egy kis médiafigyelemért... hogy „pörögjön a nézettség”, ahogy maguknál

mondják. A tervük elmés volt, meglepően biztonságos, és könnyen kivitelezhető.

– Hogyan mondhatja, hogy egy bomba elhelyezése *biztonságos*? – méltatlankodott Langdon.

Harris csendben figyelt.

– Gondoskodtak róla, hogy az legyen – felelte Janáček. – A bomba, amit találtunk, elég kis méretű volt, és olyan alagsori részen helyezték el, ahol csak minimális kárt okozott volna. Önök gondoskodtak róla, hogy egy névtelen bejelentés révén a bombát megtalálják, mielőtt még bárkinek baja eshetett volna.

A rendőrkutya az előtérben...

– Egyébként a tüskés korona ügyes húzás volt – tette hozzá Janáček. – Könnyen felismerhető, és nehéz elsiklani felette a biztonsági felvételeken.

Langdont enyhe rosszullet kerülgette.

– Uram, ennél semmi nem állhatna távolabb az igazságtól.

– Ha ezt gondolja – felelte a százados –, akkor maga talán nem is ismeri az igazságot. Lehet, hogy nem ismeri olyan jól Katherine Solomont, mint gondolná. Talán ő szervezte meg mindezt a maga háta mögött, és csak eszközként használta fel magát.

Langdon válasza sem méltatta ezt a megjegyzést.

– Meglehetősen nagy tapasztalatom van az igazság feltárásában, professzor – folytatta szenvtelenül Janáček. – Éppen ezért szeretném Miss Solomon változatát is hallani a történelekről. Ha valóban volt egy álma, ami valóra vált, akkor talán ártatlan. Ám ez azt jelentené, hogy Katherine Solomon látja a jövőt, ami igazán különleges emberré tenné őt. Mit gondol, Mr. Langdon, valóban *ennyire* különleges?

A szarkazmus a százados hangjában nem sok kétséget hagyott afelől, hogy Langdon és Katherine vesztes csatát vívnak. *Bűnösök, amíg nem bizonyítják az ártatlanságukat.*

– Ami elvezet minket az utolsó kérdéshez – folytatta Janáček. – Hol van *jelen pillanatban* Miss Solomon?

– Találkozója van egy kollégájával – felelte idegesen Langdon.

– Kivel?

– A cseh idegtudóssal, akit említettem... Dr. Gessnerrel.

– És dr. Gessner laborjában van a találkozó?

Langdon meglepődött, hogy a tiszt ezt is tudja.

– Csak nyugalom. – Janáček felemelt egy papírdarabot. – Ezt a hálósobában vettem magamhoz, az útleveleikkel együtt.

Az üzenet volt, amit Katherine neki hagyott. Vagyis Janáček egyszerűen csak tesztelte őt.

– Mikor van a találkozó?

– Nyolckor – felelte Langdon.

Janáček az órájára nézett.

– Vagyis néhány perc múlva. Hol van a labor?

Langdon előző este megtudta, hogy Gessner laboratóriuma egy jól őrzött prágai nevezetességben – a Feszületbástyában – található, egy kisebb középkori építményben a központtól négy kilométerre, amelyet ultramodern kutatólétesítményként újíítottak fel.

– Felhívom Katherine-t – ajánlotta fel, mert gyanította, hogy a nő nem szeretné, hogy Gessner előtt hallgassák ki. – Biztos vagyok benne, hogy azonnal vissza...

– *Hol van a labor?* – Janáček dühösen ellépett Harris mellett, és megállt alig néhány centire Langdontól. – Ebben a pillanatban letartóztathatom, professzor, és a követségüknek hetekbe fog telni, mire átküzdik magukat a bürokrácián!

Langdon nem hátrált meg.

– Szeretnék négyszemközt beszélni Mr. Harrisszel.

– Ez az utolsó esélye! – vicsorgott Janáček. – Hol a labor?

Hosszú csend támadt, majd a megszólaló hang tőrként hatolt Langdon hátába.

– A Feszületbástyában – mondta Harris színtelen hangon. – Négy kilométernyire.

13. FEJEZET

Robert Langdon úgy érezte magát, mint egy bűnöző, amikor Janáček százados átkísérte őt a hotel előcsarnokán. A recepciós pultnál megszólalt Janáček telefonja. A tiszt eltávolodott tőlük, hogy hallótávolságon kívül fogadja a hívást.

– Professzor – suttogta Harris, kihasználva a négy szemközti pillanatot –, kérem, értse meg: Janáček százados *már tudta* a laboratórium helyét. Csak szeretne volna megvádolni magát a nyomozás akadályozásával. Azért árultam el a helyet, hogy ne legyen ütőkártya a kezében. Azonnal letartóztatta volna magát.

Köszönöm... azt hiszem.

– *Dost řečí!* – Janáček befejezte a telefonálást, és odasietett hozzájuk. – Elég a beszédből! Indulás!

Langdon engedelmesen követte Janáčeket és Harrist a hotelből a kinti hőszállingózásba. Februárban későn világosodott, de a nap már így is fenn volt, és szürke derengésben fürdette a várost. Ahogy a járdán lépdeltek, Harris felpillantott a telefonjából.

– Százados, értesítettem a nagykövetet.

– Személyesen a nagykövet asszonyt? – horkantotta gúnyosan Janáček. – Tán nem bízik a saját ítélőképességében?

– *A magáéban* nem bízom – vágott vissza Harris rezzenéstelen arccal. – A vádja súlyosságára és az érintettek hírnevére való tekintettel kötelességem a legmagasabb szinten bevonni a nagykövetséget.

– Tegyen, amit jónak lát – gúnyolódott Janáček, és megvetően legyintett. – Biztos vagyok benne, hogy Mr. Langdonnal maga nélkül is remekül megleszünk.

– Téved – felelte Harris. – Mr. Langdon most velem jön a követségre. Ott sokkal kényelmesebb körülmények közt tud várakozni, amíg maga begyűjti dr. Solomont.

Langdonnak esze ágában sem volt egyedül hagyni Katherine-t Janáčekkel, és már éppen tiltakozott volna, amikor a százados hangosan felnevetett.

– Mr. Harris, *maga* természetesen elmehet, de a gyanúsítottam, Mr. Langdon velem jön a laborhoz.

– Gyanúsított? – kérdezte élesen Harris. – Nem vádolta meg semmivel, és joga van...

– Örömmel megvádolom, ha szeretné. Nem lenne nehéz, tekintve, hogy kiürítette Prága egyik legelőkelőbb hotelét, és a magyarázata erre valami fantasztikus álom.

Harris elhallgatott, mérlegelte a lehetőségeit. Egy másodperc múlva gondterhelt arccal odafordult Langdonhoz.

– Professzor, rendkívüli találkozót kértem a nagykövettől. Nem probléma, ha fél órára magára hagyom?

– Egyáltalán nem.

– Rendben. Tájékoztatom a nagykövetet, azután csatlakozom magukhoz a labornál... talán a nagykövettel együtt.

– Köszönöm. Biztos vagyok benne, hogy az egész ügy megoldódik, amint sikerül beszélni Katherine-nel.

Harris visszafordult Janáčekhez, aki közben újabb cigarettára gyújtott.

– Százados, ne feledje, hogy a követség figyeli magát. Nem akadályozhatjuk meg, hogy udvariatlan legyen, de ha át mer lépni bármilyen etikai vagy jogi...

– Vettem – vágott közbe Janáček, vékony ajkai közt a cigarettával. Megfordult, és intett egy közeli autónak, amelyik felbőgő motorral elindult a csoport felé, és csak néhány centire tőlük állt meg.

Langdon önkéntelenül hátraugrott. *Óvatosan!*

A fekete Škoda szedán mindkét oldalán az ÚZSI címere állt. Janáček kinyitotta a hátsó ajtót, és intett Langdonnak, hogy szálljon be. Miközben a professzor engedelmeskedett, a százados Harrisre nézett.

– Egy jóindulatú tanács, attasé: igyekezzenek. Nem szándékozom késleltetni Miss Solomon kihallgatását.

Michael Harris taxija kikanyarodott a Four Seasons elől. A sofőr a következő sarkon jobbra indexelt, ami azt jelezte, hogy összetévesztette Harrist egy gyanútlan amerikai turistával, akinek fogalma sincs róla, melyik úton lehet eljutni az Egyesült Államok követségére – vagyis tökéletes célpont a lehúzásra.

– *Jed'te přes Mánesův most, sakra!* – harsogta Harris trágárságokkal tarkított, tökéletes cseh kiejtéssel. – *Spěchám!*

A sofőr szeme elkerekedett, és azonnal balra fordult. A helyiek mindig meglepődtek, amikor egy amerikai folyékonyan beszélt csehül – főként, ha az az amerikai egy száznyolcvanöt centi magas fekete volt, jól szabott öltönyben.

Michael Okhu Harris gazdag philadelphiai háztartásban nőtt fel, főként egy Brnóból kivándorolt gyerekvigyzó nevelte. A nő – munkaadói kérésére – elsősorban csehül beszélt a kisfiúhoz, így Michael tizenöt éves korára kétnyelvűvé vált. A UCLS jogi szakának elvégzése után úgy döntött, hazája szolgálatába állítja nyelvtudását, és megpályázott egy helyet az Egyesült Államok prágai nagykövetségén – egy egzotikus városban, ahol kiválóak az ételek, gyönyörűek a nők, és inspiráló a munka.

Az elmúlt hetekben azonban a munka sokkal érdekesebbé vált, mint szerette volna. És az „érdekes” ma reggel teljesen új szintre lépett.

A Károly hídon történt incidens továbbra is teljesen érthetetlen maradt Harris számára. Janáček állítása, miszerint csupán reklámfogásról van szó Katherine Solomon új könyvéhez, nevetségesnek tűnt, mégis el kellett ismernie, hogy volt benne logika; mindig is elképesztette, a sikeres emberek milyen kockázatot képesek vállalni saját karrierjük előremozdítása érdekében.

Engem is beleértve, emlékeztette magát Harris.

Harris most már hónapok óta végzett afféle „nem hivatalos” munkát a nagykövetnek, és bár maga a munka törvényesnek számított, nagyon a határon mozgott... és határozottan gusztustalan volt. Ám a nem hivatalos anyagi kompenzáció és a nagykövet személyes befolyása miatt nem lehetett visszautasítani. *Remélem, később nem fogom megbánni.*

Azonban nem tudott megszabadulni a kényelmetlen érzéstől, hogy nem így lesz.

14. FEJEZET

A Gólem az óvárosban a lakhelyét körülvevő keskeny mellékutcák labirintusában haladt kifelé. A néhol alig két méter széles, félhomályos átjárók indákként szótték be az ősi városrészt.

Menet közben mélyeket lélegzett, lekényszerítette a hideg levegőt a tüdeje alsó részébe, próbálta újrhangolni az elméjét. A találkozás az Éterrel mindig elszakította őt a fizikai valóságtól, ugyanakkor kiélesítette az érzékeit.

Ébernek kell maradnod. Feladatod van.

Bosszútervéhez szüksége volt egy bizonyos információra, amit egyelőre még nem birtokolt. Fokozott óvatossággal kellett eljárnia, mert ha bármivel is utalt volna arra, amit keresett, azzal a lelepleződését kockáztatja. Éppen ezért nagyon gondosan választotta ki következő célpontját, egy csendes helyet, ahol névtelenül kaphatta meg a válaszokat.

Ma reggel egyszerűbb öltözéket választott – nadrág, ing, kapucnis viharkabát, paneles Newsboy sapka, és az arca nagy részét eltakaró napszemüveg. Ez a viselet sokkal inkább megszokott volt számára, mint a jelmez, bár élvezte az órákat, amikor Gólemként járta az utcákat, mert külső megjelenése visszatükrözte a lelke legmélyét – a másik birodalomból érkezett, erős védelmezőt.

A jelmez sokkal kézzelfoghatóbb előnyöket is nyújtott. Prága a megfigyelés városa volt, a nyilvános helyeken arcfelismerő szoftverrel ellátott kamerák működtek. Gyakran mondták, hogy a prágaiak maszkok és jelmezek iránti szenvedélye egyszerűen csak annak köszönhető, hogy a polgárok élvezik ezeket a röpke, ismeretlenségben töltött pillanatokot. Így amikor a Gólem valódi anonimitást akart, megtalálta a vastag agyagréteg

alatt, ami biztosította számára azt a luxust, hogy szabadon mozoghasson a fizikai világban.

Előző éjjel nem azért öltözött Gólemnek, hogy elrejtse a testét, hanem hogy dr. Gessner ne láthassa az arcát. *És hogy ráijesszek.* Megjelenésének sokkja kétségtelenül nagy szerepet játszott abban, hogy a nő felfedje előtte legmélyebb titkait; a Gólem még most is próbálta feldolgozni a tőle megtudott információkat.

A fürtelem, amit a föld alatt felépítettek...

A társai személye...

És véletlenül bár... de az információ, ami alkalmas lehet arra, hogy az egész rendszert összeomlassza körülöttük.

A Gólem ráfordult egy szélesebb mellékutcára, a Melantrichovára. Egy autó még itt sem fért volna el, viszont megjelentek a kis boltok és kávézók, amelyek éppen most nyitottak. Egy-két turista már nekivágott a labirintusnak, ők kávé t kortyolgattak, vagy fotózták a különleges, útvesztőszerű átjárókat.

A Gólem jobbra kanyarodva elhaladt a Szexuális Segédeszközök Múzeuma mellett, ahol az emberi test élvezetét szolgáló szerkezeteket állítottak ki. Számára ez nem bírt vonzerővel; az Éter sokkal kielégítőbb csúcspontot idézett elő bármiféle fizikai eszköznél.

Ám a múzeum ablakaiban lévő élénk képek még így is megidéztek őt az elméjében... ahogy a szeretője karjában fekszik. A gondolattól is rosszullet kerülgette. Magában már eldöntötte: a legkedvesebb dolog, amit a nő érdekében megtehet, hogy a lehető leggyorsabban eltávolítja mellőle azt az embert. A halála természetesen elszomorítja majd védencét, de a Gólem elnyeli a fájdalmát, és segít neki a feledésben.

Egy Gólem feladata a gyengébb lélek terheinek viselése.

Odaért a város főterére, ahol a levegőt betöltötte a sült gesztenye illata, és az itteni utcazenészek kedvenc hangszerének számító, kis méretű cseh duda hangja. A kockaköveket már előzönlötték a reggeli turisták csoportjai, néhányan a csillagászati óra alatt gyülekeztek, hogy megnézzék a szentek nyolcórás vonulását.

A közelben jelmezes emberek pózoltak fotókhoz, némi borra való ellenében. A férfiak hosszú, fekete köpenyt, cilindert és drámai hatású harlekin sminket viseltek – az arcukat teljesen fehérre festették, csak a szemeik lettek feketék.

Opportunisták, gondolta. Kétkedett benne, hogy ezek az emberek valóban a hírhedt prágai *Církev Satanova*, a Sátán Egyháza tagjai lennének. Mióta a *Daily Mail*-ben megjelent a „Prága »Sötét Harlekin« sátáni rituáléja” című cikk, néhány titokban készített fotóval kiegészítve, a Prágába érkező turisták szép összegeket voltak hajlandóak kifizetni azért, hogy lefényképezhessék magukat egy valódi sátánistával.

A vallás és az okkultizmus átítatta ennek a városnak a szövetét, a látogatók pedig bőségesen találtak az itteni utcákon angyalokat, szenteket, ördögöket és ősi mitológiai szereplőket. A téren gyakran álldogált egy fekete angyalnak öltözött színésznő, aki a Hotel U Prince előtt tárogatta sötét szárnyait, és a szálloda híres alagsori létesítményébe, a Fekete Angyal Bárba invitálta a vendégeket.